

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul V, Nr. 64, **NOIEMBRIE 2008** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **2 RON** (20.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Tinere, la toate colţurile de stradă te aşteaptă duşmanul cu îmbietoare cărţi şi reviste, ca să te otrăvească.
Fii tare. Respinge otrava.
Cumpără numai literatura şi foile naţionaliste şi creştine. Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisului românesc naţionalist legionar."
(Corneliu Zelea Codreanu – "Circulări şi manifeste")

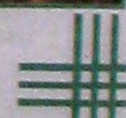
SE ÎMPLINESC 70 DE ANI DE LA ASASINAREA LIDERULUI NAŢIONALIŞTILOR ROMÂNI, CORNELIU ZELEA CODREANU.

VENIŢI ALĂTURI DE NOI SĂ ÎI CINSTIM MEMORIA, SĂ APRINDEM O LUMÂNARE, PARTICIPÂND LA PARASTASUL TRADIŢIONAL DE LA TÂNCĂBEŞTI – KM 30 DN1 (BUCUREŞTI – PLOIEŞTI), SÂMBĂTĂ, 29 NOV. 2008, ORA 13.

AUTOBUZELE PLEACĂ DIN FAŢA HOTELULUI "IBIS" (FOST "NORD"), LA ORA 12.

Editorial

FALSĂ DILEMĂ

Ca oricând avem alegeri și în special cele pentru Senat și Cameră, mulți „alegători" vor să le transmitem un „semnal", menit să le clarifice poziția Mișcării Legionare și, eventual, în funcție de poziția lor mai apropiată sau mai depărtată de noi, să își însușească punctul nostru de vedere.

De ce „alegători" în ghilimele; este prima idee pe care vrem să o dezvoltăm: nu vrem să prezentăm cele ce urmează ca pe o descoperire plină de înțelepciune sau o noutate. **Faptul că suntem alegători nu este decât o închipuire a noastră, bineînțeles pentru cei care cred că au această calitate și acest drept.**

De unde vreți să începem? Să ne limităm la **o privire retrospectivă** din perioada interbelică? Bine, să începem, să zicem, din **anii 30.**

Care erau „datele" specifice, din punct de vedere al existenței și înscrierii partidelor politice în competiția electorală: fără multe precizări, condițiile de înscriere nu reprezentau un obstacol, fiind absolut lesnicioase, neexistând o legislație controlată strict de voința și interesele iudaice - ca astăzi, în România.

Al doilea element de luat în discuție ar fi compoziția demografică a României, având în proporție de 75% populație rurală în acei ani.

Regula era simplă: în cele mai multe cazuri, **cine organiza alegerile, adică cei ce guvernau, având la dispoziție organele de represiune (jandarmii și poliția, eventual și armata), aceia câștigau alegerile**; aș da **exemplu guvernele liberale** din timpul domniei lui Carol al II-lea.

Aveau la îndemână două „argumente" hotărâtoare: **intimidarea alegătorilor prin teroare,**

motiv pentru care precizam că 75% din populație locuia în mediul rural, unde șeful de post de jandarmi deținea controlul indiscutabil asupra alegătorilor; la oraș era mai greu de exercitat acest gen de control și presiune; **al doilea mijloc era furtul de voturi la numărătoare**, care se făcea tot de guvernanți.

În naivitatea noastră, am aflat după 1944 **mărturisirea cinică a lui Stalin**, fără discuție călăul cel mai sângeros al tuturor timpurilor „acreditat" cu comandarea asasinării a o sută de milioane de oameni (pe lângă care Hitler - cu riscul de a-mi sări în cap jupânii - era un biet amator), că ***„nu contează cine votează, contează cine numără voturile"***.

Aș da **exemplu** pentru acea perioadă (domnia lui Carol al II-lea) **mărturisirea lui Eugen Cristescu, șeful Serviciului Secret de Informații, la așa-zisul „proces al marii trădări naționale"** hotărât și instrumentat după pierderea celui de al doilea război de către români și câștigarea lui de către Internaționala Iudaică sub comanda Anei Pauker la noi, **mărturisirea**, ziceam, **că la alegerile din decembrie 1937 se furaseră patru sute de mii de voturi de la legionari**, voturi care ar fi făcut mai zdrobitor succesul Mișcării Legionare.

Dacă veți face remarca plină de logică și bun simț că: „fața de tabloul prezentat mai sus, cum se explică totuși că Mișcarea a obținut un asemenea coeficient", vă voi răspunde că prin eroism dus până la sacrificiu și prin conștientizarea rolului și răspunderii ce îi revenea legionarului față de țară.

Apropos de înțelesul și semnificația cuvântului „alegeri", ce opțiuni avea milionul de legionari și simpatizanți declarați, când devenise un obicei de a ilegaliza expresiile politice ale Mișcării (Garda de Fier, Gruparea Corneliu Zelea-Codreanu, Totul Pentru Țară) cu puțin timp înaintea alegerilor, de frica accederii la putere a Mișcării.

Ca și astăzi, nu puteau alege decât pe **cel mai puțin rău**, care atunci nu știu dacă exista, dar care **astăzi este o iluzie pentru proști.**

Dar revenind în timp, după 1944 apar două lucruri noi: unanimitățile, voturile de 99,99% pe care se pretindea că populația entuziasmată de regimul hipocaloric alimentar și de permanenta teroare exercitată de partidul unic prin „organe" și „servicii" și obligativitatea de a-ți exercita „dreptul de a alege și de a fi ales".

Iată motive suficiente de a scrie cuvântul "alegător" în ghilimele.

Bine, și după „revoluția" (iar în ghilimele) din 1989, cine te-a mai ținut de rău cu cine votezi și dacă votezi sau nu?

Păi să vedem care ar fi diferențele de după 1989 față de timpul regimului comunist: libertățile de alegere sunt absolut iluzorii, ochiul neatent sau poate „adormit" cumva, nu sesizează lucrul esențial.

Nu mai ai un partid unic; ai câteva partide importante și care pot fi luate în calcul; **indiferent de firmă - care reprezintă de fapt singura diferență între ele - toate au același scop și aceleași mijloace**: scopul este îmbogățirea membrilor din gașca lor (iar mijloacele sunt jecmănirea prostului de alegător care crede că opțiunea lui, chiar dacă multiplicată, poate schimba regulile jocului) și spolierea bogățiilor naționale care au încetat de câtăva vreme de a mai fi naționale, așa cum bine știți!

Să vă explic mai simplu: după evenimentele din 1989, o bandă mare de hoți și de criminali și urmașii acestora din prima și a doua generație s-au adunat la propriu sau la figurat la o mare adunare pe un teritoriu de peste două sute de mii de kilometri pătrați, să zicem, numit România, **și s-au sfătuit cum să-și perpetueze pozițiile sociale și economice privilegiate pe care le deținuseră până atunci**. Nu puteau să „lucreze" ca anonimi și atunci s-au gândit să-și facă firme.

Firmele, ca să aibă credit și credibilitate, trebuiau să aibă vechime, deci tradiție; au furat cu ajutorul unor impostori sau cozi de topor numele partidelor numite tot de ei "istorice" și le-au împărțit cum își împart hoții prada, în funcție de rolurile deținute în „lovitură".

Unii și-au zis *țărăniști* și au încercat să învețe despre istoria țărăniștilor, despre Maniu și Mihalache - și hop, au ajuns la Armand Călinescu! I-au făcut o străduță de o sută de metri în buricul Bucureștiului și au aflat că acest mare criminal era securea oarbă cu care regele dezertor și criminal omora legionari. Atunci au constatat că și ei sunt mai țărăniști ca țărăniștii fiindcă ei, ai lor, omorâseră de mii de ori mai mulți legionari.

Alții și-au luat firma de social-democrați, pretinzând că doctrina comunistă este foarte bună, dar că a fost prost aplicată – eventual, pentru că nu fusese bine înțeleasă.

La această mare adunare de împărțire a prăzii, **masoneria**, masonii, care se zice că erau în adormire - de fapt în nemișcare, căci animalul de pradă își pândește victima în nemișcare - au optat pentru ***Partidul Liberal***, **însușindu-și, convinși de prostia noastră, gloria Brătienilor.**

Trebuia și un partid care să pară că umple golul vizibil creat prin diabolizarea termenului de naționalist, pentru a da un os de cauciuc unei mari părți a populației României, un os figurat, care-ți dă **senzația falsă a unei activități de fapt fără nici o finalitate. Așa a apărut și *„România Mare"*.**

Ne lipsea ceva din ecuație și acest ceva era stăpânul căruia să îi închinăm țara și la care să ne închinăm, căci ne obișnuisem de sute de ani cu această practică.

A fost și a rămas o acceptare tacită, căci până la apariția Regatului României ne striveau marile imperii, iar după aceea, prin tratatele „de pace" din 1878 de la Berlin după războiul de neatârnare din 1877și tratatul din 1919 de la Versailles, când ni s-a impus colonizarea a un milion de evrei pe teritoriul nostru, am fost striviți din interior de către acești colonizatori fără scrupule, care au acaparat toate pozițiile strategice în economie, dictând de fapt politica internă și externă a României.

În momentul de față aceste „partide" care vă solicită acum confirmarea prin vot nu au în vedere decât două obiective: primul - și cel mai important - **să ajungă la putere de unde să-și poată rotunji conturile**, ***fără să-i intereseze absolut deloc interesele naționale, nivelul de trai al populației, sau faptul că acceptă orice fel de amputație - deocamdată a drepturilor populației majoritare, a suveranității naționale și, mai târziu, dar curând - în termeni istorici - a amputației teritoriale a României;*** al doilea obiectiv: să fie în grațiile permanente ale „licuriciului".

Cine și ce este acest „licurici" și de ce se utilizează numele acestei delicate insecte vom vedea. **Licuriciul** emite o lumină ce poate fi văzută noaptea; termen utilizat curent în comentariile politice din presa de orice fel, și semnifică **semnale, de fapt „indicații prețioase", neoficiale de cele mai multe ori, dar și oficiale, prin ambasadori** ai Statelor Unite (ca un exemplu), care în România trebuie să fie ori evrei, ori homosexuali.

Guvernanții noștri trebuie să aibă un ochi atent la orice „gest" al "licuriciului", altfel riscă să dispară din viața politică.

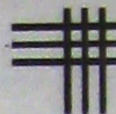
Acești guvernanți fac pe tâmpiții (scuze pentru termen, dar, cu orice risc, nu mă pot abține!), încercând să ne facă să credem că ei nu au habar că acest „licurici" nu este decât aparent guvernul Statelor Unite sau Uniunea Europeană sau N.A.T.O, despre care declară că ne dirijează politica internă și externă.

Întrebarea este: Toate aceste entități statale sau organisme internaționale, ele de cine ascultă, care este, de fapt, "licuriciul"?

Toată lumea o știe, de la un nivel mediu de educație și cunoaștere, și până la cel mai înalt nivel, că de fapt "licuriciul" este o putere ocultă și superioară guvernelor și uniunilor de state, dar toată lumea tace și arată cu degetul președintele SUA sau spre alte personalități de primă mărime. Păi să vedem și noi cine este președintele Americii: Hussein Barack Obama. Lipsit de importanță: vârsta, culoarea, capacitatea intelectuală, opțiunile politice! Cum așa? În primul rând, dovedind prin declarații contradictorii de la o săptămână la alta, că nu are nici un fel de convingeri și că este ca frunza în vânt: de exemplu declarând la interval de doar câteva zile că este un om credincios și că nu va admite niciodată căsătoriile între homosexuali și avorturile libere; în aceeași săptămână, din „creștin practicant", se declară „pentru căsătorie între homosexuali și pentru avorturi în orice circumstanță".

(continuare în pag. 7)

Nicador Zelea Codreanu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (IX)
- ȘTIRI LUNA NOIEMBRIE -

***

În timp ce evreul-ungur Benedek Levente expune fără rușine tot ce îi zămislește imaginația sa mizerabilă și debusolată, cu acordul instituțiilor române dar fără nici o limită impusă de vreo normă de orice fel, cam în același timp **o expoziție cu**

Valeriu Gafencu și Ioan Ianolide

Arsenie Boca și Sandu Tudor, iar în rândul următor, Arsenie Papacioc

martiri ai temnițelor satanist-comuniste (martiri ce fuseseră propuși spre canonizare de însăși Biserica Ortodoxă Română), a fost interzisă la muzeul Mihail Kogălniceanu din Iași. "Expoziția Destine de martiri (...) este închisă în urma unor denunțuri realizate prin presă în stilul "Scânteii" anilor '50. Folosind aceleași argumente ca și anchetatorii și securiștii regimului bolșevic, noii acuzatori ai memoriei martirilor anticomuniști au speriat organizatorii expoziției că "*fac imagine unor legionari*. Și dacă fac imagine unor legionari, care este problema sau acuzația, atâta timp cât tocmai legionarii au reprezentat tot ce a avut țara asta mai bun în secolul XX, nefiind condamnați ca Mișcare niciodată, de către nimeni!?? Explicați-ne și nouă, cu documentele istorice în față!

Mișcarea Legionară nu a fost condamnată la procesul de la Nurnberg.

În cadrul expoziției erau prezentate destinele a **șase militanți anticomuniști propuși spre canonizare**, destine consemnate inclusiv în documentul discursului prezidențial de condamnare a comunismului din România. Și anume: **Ioan Ianolide** (frate de Cruce), cu 21 de ani de temniță și o viață mutilată; **Valeriu Gafencu, "*Sfântul Închisorilor*"** (de asemenea frate de Cruce, șeful Frățiilor de Cruce din Iași), mort în penitenciarul de la Târgu Ocna, după ce își donase doza de streptomicină oferită de un prieten, pentru salvarea evreului Richard Wurmbrand; **Gheorghe Calciu** *(a cărui poză lipsește aici, din motive obiective pe care nu le vom comenta, deocamdată)*; cu 21 de ani de temniță; **părintele Daniil (Sandu Tudor)**, inițiator al Rugului Aprins, fără vreo legătură cu legionarii, mort la Aiud după ce purtase patru ani lanțuri la picioare; **părintele Arsenie Boca**, supranumit încă din timpul vieții "Sfântul de la Sâmbăta", mare predicator, închis, umilit, caterisit, marginalizat până la sfârșitul vieții, al cărui mormânt este vizitat și acum de mii de ortodocși, și, nu în ultimul rând, **părintele Arsenie Papacioc**, unul dintre cei mai mari duhovnici ai ortodoxiei, *care a împlinit recent 94 de ani și este un stâlp al Bisericii Ortodoxe Române la Mănăstirea Sfânta Maria din Techirghiol.*

Decizia de interzicere a expoziției privind viața și suferința unor autentici anticomuniști, constituie o premieră în România post-decembristă, mai ales după ce însuși președintele țării, Traian Băsescu, a condamnat comunismul (chiar dacă a făcut-o de ochii lumii, într-un simulacru de proces). **Organizatorii principali ai expoziției afirmă că s-au făcut presiuni *dintr-o zonă politică* asupra CNSAS pentru a se retrage din proiectul expoziției, cu toate cele 120 de fotografii pe care le-a furnizat!** "Fără contribuția CNSAS expoziția nu mai poate să continue în celelalte orașe din țară" (n. n.: că doar CNSAS este un instrument fără minte, curaj și în ultimul timp și fără rost, al noului comunism numit globalism, creat de aceiași nemernici care au exportat revoluțiile în Europa). "Surse din Palatul Patriarhal au informat că acțiunea denunțătorilor a fost considerată la Patriarhie drept o a doua condamnare a martirilor ortodocși anticomuniști de către membri ai unei noi Securități." (reproducere după art. -„Sfinții închisorilor interziși la Iași", ziarul "Ziua", 26 aug. 2008).

Cine sunt idioții utili ai acestei campanii furibunde pornită împotriva martirilor anticomuniști ai țării? Un Dorin Dobrincu - administrator al unor documente de stat, cercetătorul Alexandru Florian (n. n.: vai de măicuța lui de cercetător!) și un oarecare Virgil Țârău. Adică NIMENI.

Evident că în spatele lor se află lobby-urile evreiești din structurile statului român și nu numai, însă structura umană a celor trei este în putrefacție totală.

***

În același timp, **în Rusia se cere de către comuniști canonizarea celui mai mare criminal al planetei care a existat vreodată: Iosif Visarionovici Stalin.**

Canonizați-l pe Satana, mai bine!

Lui Stalin, dușman declarat al Bisericii din rândul căreia a făcut milioane de victime, mutilând alte milioane de vieți, i s-au tipărit 10.000 de icoane. "Ar trebui să aibă icoane, până la sfârșitul sec. XXI, în toate bisericile ortodoxe din țară" a spus liderul comuniștilor ruși.

Oarba după tine, măi nea "lumina popoarelor"! Să dea Dumnezeu să te bântuie toți morții produși de "sfânta" ta "icoană", până când dai în bengă!

Animalul asta pe care îl proslăviți voi este principalul autor al victimelor anticomuniste ce tocmai fuseră interzise în expoziția de la Iași!

Du-te, măi nea, și închină-te tu la mumia putrezită a lui Lenin, și pupă-i picioarele alea cu miros de hoit până când ți se strepezesc dinții și îți cad, ca să nu mai poți vorbi tâmpenii niciodată.

Ce obrăznicături spurcate sunt comuniștii, foști și actuali!

***

Vreți să vedeți în ce hal a ajuns omenirea în care trăim? Vreți să vedeți un bărbat *„sexy și irezistibil"*? *Iată-l în poza alăturată, în dreapta:* **Allen Stewart Konigsberg, cunoscut publicului larg sub numele de Woody Allen**, deși mai potrivit ar fi Woody Wood Pecker. **El a fost "votat" pe locul 89 în topul 100 a celor mai sexy staruri din istoria filmului**, top făcut de revista cinematografică "Empire" în 1995!!

O, Doamne!... O, Doamne!!...

Ne aducem aminte cum un camarad ne povestea că, aflându-se într-o țară din Occident, căuta cartea proaspăt lansată a lui Jimmy Carter, care inflamase spiritele evreiești deoarece descria politica și zidul de apartheid pe care Israelul le-a construit cu migală împotriva palestinienilor.

Cartea avusese un ecou atât de mare încât la vremea respectivă Israelul amenințase SUA chiar cu eventuale "consecințe diplomatice".

Intrând în cea mai bine aprovizionată librărie, găsește cartea lui Jimmy Carter undeva pe un raft, jos de tot, în numai trei exemplare, iar retina îi este spartă de *imaginea lui Woody Allen care lansase o carte cu sfaturi sexuale*. Peste tot Woody Allen!

Atunci când ești ca porcul de gras nu te apuci să scrii cărți nutriționiste, iar atunci când arăți ca Woody Allen ar trebui să stai în banca ta.

Aiurea! Omul care și-a părăsit nevasta pentru a se căsători cu propria fiică înfiată, chinezoaică, umplea toată librăria respectivă cu "opera" sa.

I-a trebuit o oră întreagă camaradului nostru pentru a lua toate cărțile sex-simbolului și a le dosi, punând la suprafață, peste câteva din ele, cartea lui Carter.

Un alt episod memorabil s-a petrecut într-o emisiune americană (după al cărei format au copiat și românii emisiunea "Dansez pentru tine"), în care *un alt evreu "talentat și frumos", Jerry Springer, participa ca "dansator". Individul era lemn, bâtă, parcă era înțepenit, și cu toate acestea a fost împins până în semifinale de juriu* - nu vă mai spunem din cine era format juriul - până când publicul furios a început să-l huiduie. Așa a ieșit din concurs Jerry Springer, în huiduieli, după ce *descalificase echipe întregi de dansatori profesioniști care nu înțelegeau ce li se întâmplă.* Emisiunea cu pricina a fost o adevărată insultă la adresa bunului simț.

Am cunoscut un evreu, român după mamă, evreu după tată, care se arăta mirat că noi, românii, nu am luat decât un premiu Nobel. *"Nu ați avut pe nimeni care să vă susțină acolo unde se dau premiile și se fac propunerile, așa cum avem noi, evreii. Păcat, că de meritat ați fi meritat."* Vorbele lui ne-au rămas încrustate în memorie. Câtă dreptate a avut!

Ne aducem, de asemenea, aminte de așa-zișii creștini evangheliști care ne îndeamnă la obediență față de poporul "ales", vorbindu-ne de inteligența acestora, de calitățile lor nemăsurate și deosebite față de oricare alt popor al lumii.

Toate cele de mai sus, puse cap la cap, ne dau explicația exactă la întrebarea: *"De ce a ajuns ființa din imagine să fie considerată o persoană sexy, și de ce evreii sunt așa de deștepți și talentați?!"*

Treziți-vă, că e dimineață! **Pentru că ei dețin banii popoarelor și fac ce vor cu ei**, printre altele dându-și premii unii altora.

***

Președintele UDMR, Marko Bela, a declarat că învățarea limbii maghiare în Transilvania ar trebui să devină obligatorie, un proiect de lege în acest sens urmând să fie elaborat și prezentat de reprezentanții partidului constituit ilegat și contrar Constituției României în vigoare - am numit aici UDMR-ul.

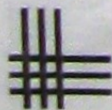
Prietene, de ce nu te muți tu cu toată familia ta în Ungaria, unde poți să vorbești singur în intersecție câtă maghiară vrei tu?

Răspunsul este simplu: pentru că acolo ești nimeni și pentru că acolo nu mai poți fura ca aici, în grădina Maicii Domnului.

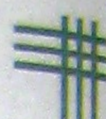
"În acest moment și introducerea limbii maghiare ca opțional ar fi un pas important.

(continuare în pag. 5)

"Agenția de știri Garda de Fier"

Zig- zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (III)

(continuare din numărul trecut)

CHIŞINĂU

Am vrut neapărat să vizitez şi eu cimitirul şi am ajuns la el în jurul orelor 13, după terminarea slujbei de pomenire.

CIMITIRUL din str. Armenească este ceea ce este Cimitirul Bellu pentru bucureşteni. *Este o carte de istorie unde întâlneşti numele ilustre* din toate domeniile, din ultimele două secole, ale celebrităţilor basarabene. Zeci de panglici tricolore înconjurau busturile din bronz sau din piatră şi crucile de la mormintele marilor personalităţi. Aleile late şi străjuite de pomi te duceau lesne la locul de veci al acestora.

Pe aleea principală, înconjurată de flori, nu se vedea decât vârful unei cruci, care străjuia mormântul marelui patriot *Anton Crihan*, mort în Statele Unite la venerabila vârsta de 100 de ani. Dorinţa lui, lăsată prin testament, de a fi înmormântat în pământul natal, i-a fost îndeplinită în anul 2000, el fiind înhumat aici. Se ştie că; tot prin testament, a donat statului suma de 300.000 de dolari pentru ca în satul său natal, Sângerei, să se construiască o gară ce urma să fie racordată la calea ferată principală, aflată la mică distanţă. Această dorinţă însă nu s-a materializat dar, în schimb, sutele de mii de dolari s-au volatilizat.

"Îngropată" în flori era şi crucea care străjuia somnul de veci al poetului basarabean *Al. Mateevici*, autor al superbei poezii "*Limba noastră*". Pe crucea de marmură neagră stă scris: "Căinari - Tighina 1888 - Chişinău 13 aug. 1917".

Flori şi panglică tricoloră au ornat ca un pios omagiu şi mormintele lui Ion *Aldea şi Doina Teodorovici*, morţi într-un cumplit accident lângă Urziceni, şi îngropaţi aici în 1992.

Lângă aceşti doi mari interpreţi se află şi cripta artistei poporului Tamara Ceban, care a trăit între anii 1914-1990, şi un monument care glorifică moartea a 70 de soldaţi moldoveni în luptele din Transnistria la începutul anilor '90.

Mi-a reţinut în mod deosebit atenţia (şi l-am fotografiat), monumental funerar al lui *Gh. Ghimpu*, profesor de matematică, membru în Parlamentul moldovenesc. Pe o placă de marmură roşie care are conturul României Mari s-au săpat

următoarele cuvinte: "*Ne vom salva doar revenind la românism şi realizând reîntregirea Neamului Românesc*". Şi aici multe flori pe mormânt şi panglici tricolore.

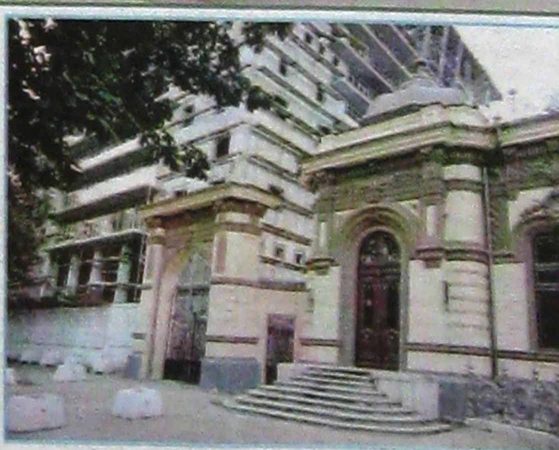
Dintre monumentele funerare vechi, multe ca număr şi remarcabile opere de artă, am reţinut cele 50 de morminte aliniate chiar la intrarea în cimitir, pe partea dreaptă, unde îşi dorm somnul de veci 50 de ofiţeri români morţi în timpul primului război mondial. Parcela cu bravii ostaşi a fost realizată în 1936 de către primarul Ion Costin, un edil remarcabil care, în timpul mandatului său, a contribuit mult la înfrumuseţarea oraşului şi construirea de edificii sociale şi culturale.

Impunător este şi cavoul arhitectului Bernardazzi care a realizat câteva lucrări-embleme ale oraşului, pe care le voi aminti în reportajul meu.

Aşa cum am spus, Cimitirul Central din str. Armenească este o carte de istorie şi din ea nu puteau să lipsească nici numele conducătorilor de astăzi ai Republicii Moldovei, cei mai mulţi antiromâni, bătând monedă cu "independenţa ţării şi limba moldovenească". Fostul premier Lucinski a amenajat două cripte pe aleea principală, într-una din ele fiind îngropată soţia lui, profesoară de limba rusă. Grijuliu pentru viaţa sa de după moarte se dovedeşte a fi şi actualul preşedinte al ţării, Voronin: şi el şi-a construit, opulent, două cripte din marmură neagră (pentru persoana sa şi pentru soţie).

Străzile Chişinăului sunt toate drepte, largi, şi au

pomi pe marginea trotuarelor. Un fapt salutar: aproape toate poartă numele a mari personalităţi române, multe au revenit la vechile denumiri din perioada interbelică, aproape deloc nu mai întâlneşti nume ruseşti afişate ostentativ şi fără nici o noimă, menite însă să sufoce sentimentul naţional. Am reţinut nume ca: Sfatul Ţării, Constantin Stere, Nicolae Iorga, Pan Halipa, Mitropolitul Vaarlam, Mircea Eliade, George Bacovia, dar şi numele marii cântăreţe Maria Ciubotaru, angajată permanent a Operei din Viena.

Pe strada Bucureşti (până în 1990 se numea "strada Podoliei") am vizitat în fugă şi casa-muzeu a sculptorului Alexandru Plămădeală, cel care a creat statuia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt pe care am descris-o mai sus; tot el este creatorul bustului lui Alexandru Donici, de la mormântul acestuia. El a conceput machetele Monumentului Unirii, o statuie ecvestră a Regelui Ferdinand, proiecte ce nu au putut fi realizate din cauza vitregiilor din vara anului 1940.

Am vrut să ajung la gară, şi de aici, per pedes, să străbat oraşul în toată lungimea lui, ajungând din nou la "reperul" cel mai cunoscut, statuia lui Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Am luat un maxi-taxi spunând şoferului să mă

anunţe când ajung la destinaţia propusă. Numai că acesta, în loc de gară m-a dus la ... auto-gară, deoarece trebuia să-i specific că vreau să merg la "gara de trenuri"!

Noroc că intre aceste două gări nu este o distanţă prea mare. În drum am văzut câteva firme care m-au făcut să zâmbesc: bunăoară, "baie pentru maşini" (echivalentul spălătoriei auto), şi două farmacii, aflate alăturat, "Pro-Sănătatea", dar şi "Mister" (?!)

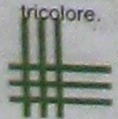
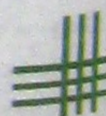
GARA, frumoasă, complet renovată în urmă cu trei ani, place oricui. Este veche, construită în 1871 pentru a face legătură cu Tiraspolul, aşa cum se specifică pe placa de marmură prinsă lângă uşa de la intrare. S-au folosit materiale moderne şi de bună calitate care îi conferă statutul de obiectiv luxos.

Dar în cea mai mare parte a timpului gara este neverosimil de liniştită, cele 4-5 peroane necunoscând afluenţă de călători. Şi este explicabil întrucât în panoul de plecare şi sosire a trenurilor am numărat doar şapte sau opt itinerare: două spre România (Iaşi şi Bucureşti), iar restul spre Ucraina şi Rusia (Odessa, Kiev, Sankt Petersburg , Moscova).

Câtă deosebire între traficul actual şi cel din timpul războiului, din vara anului 1942 şi 1943, când zilnic veneam aici pentru a mă juca cu cei de vârsta mea! Gara era în permanenţă plină de călători, cei mai mulţi ţărani care veneau în pieţele Chişinăului pentru a vinde produse alimentare de tot felul, precum şi de soldaţi români şi nemţi pe care ii vedeai pretutindeni. Trenurile care plecau aveau destinaţii scurte, Tighina şi Odessa, altele la Cetatea Albă şi Bălţi, dar cele mai multe erau trenuri militare, lungi din cauza numărului mare de vagoane, unele pline cu soldaţi care mergeau direct pe front, altele platforme care transportau armament greu, tancuri şi tunuri sau maşini. În vara anului 1943 însă aspectul gării s-a schimbat: pe două linii, înainte ca trenurile să gareze, s-a amenajat un spital format numai din vagoane ce aveau pe acoperiş vopsit semnul crucii roşii. Erau pline cu răniţi, pe care îi vedeam stând la ferestre, bandajaţi. Erau îngrijiţi de doctori şi infirmiere. Mulţi locuitori din oraş mergeau zilnic să-i ajute, oferindu-le fructe, covrigi, ţigări. Bunicul meu, care avea un restaurant mare, la cca. 200 m de gară, îi ajuta cel mai mult, oferindu-le mâncare caldă sau rece, gogoşi şi uneori vin.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

ALTĂ PĂPUŞĂ, ACEIAŞI PĂPUŞARI

"Vom unelti ***alegerea de preşedinţi care au în trecutul lor o pată ascunsă****, vreo "panama" oarecare. Teama de descoperire, dorinţa proprie fiecărui om ajuns la putere de a-şi menţine privilegiile, foloasele şi onorurile legate de condiţiunea lor, vor face din ei* ***servitorii credincioşi ai poruncilor noastre****."* – cap. IX din *"Protocoalele Înţelepţilor Sionului"*.

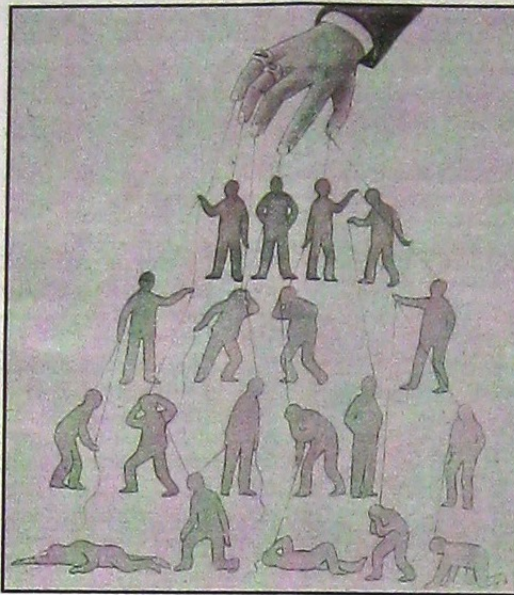
Recentul preşedinte al primului stat masonic din lume, Barack Obama, în vârstă de 47 de ani, un necunoscut în viaţa publică americană, ales în urmă cu patru ani senator de Illinois, **este un fost consumator de marijuana, alcool şi cocaină** (după propriile-i declaraţii). Comentariile în legătură cu consumatorii de droguri sunt de prisos, ca şi cele în legătură cu cortegiul de fapte şi implicaţii în urma acestui consum.

Campania senatorului de Illinois a fost susţinută masiv de grupul de holding cu proprietari evrei Goldman Sachs, care a donat aproape 5 milioane de dolari. Trusturile financiare şi imobiliare, inclusiv falimentarele Fannie Mae şi Freddie Mac, au dăruit lui Obama aproape 200 de milioane de dolari, prin donaţii "individuale" ale angajaţilor. În plină criză financiară, campania electorală a lui Barack Obama a bătut toate recordurile: peste 600 de milioane de dolari cheltuiţi. Şi, ca o paranteză: în plină criză financiară americană, dolarul creşte, în loc să scadă!

"Nimic nu va putea fi adus la cunoştinţa lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate ştirile şi noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii care le adună din toate părţile lumii. Aceste agenţii vor fi fără deosebire numai ale noastre şi nu vor da în vileag decât ceea ce le vom îngădui noi. (...) Sub numele de birou central al presei, vom pune la cale şedinţe în care ***agenţii noştri vor da cuvântul de ordine şi diferite semnale, fără ca cineva să bage de seamă****."* – cap. XII din aceleaşi "Protocoale".

"Europa are nevoie de Obama", "Obama a reînviat America", "Obama – semizeu" etc. – aşa se intitulează articolele din diverse ziare care, toate, se întrec în a-l aclama pe cel de al 44-lea preşedinte al Statelor Unite. **Ca la un semnal de baghetă magică, toată presa noastră se bucură de reuşita lui Obama**, iar ziaristul Mark Levin remarcă în National Review, articolul "Tentaţia Obama": "***Mass-media sunt deschise şi agresive în încercările lor de a influenţa rezultatul acestor alegeri.*** *(...) Deci, atât de puternic îl sprijină pe Obama încât de luni de zile publică ştiri şi articole de opinie care insistă asupra ideii că dacă Obama nu este ales ca preşedinte, aceasta se va datora rasismului alb."*

Ei, bine, americanii au dovedit lumii că nu au nici un fel de complexe, fie ele rasiste (de cele xenofobe nici nu putea fi vorba), fie de vreo altă natură. Cei care în ultimele două decenii au apelat la tot soiul de credite, înregistrând, în medie, un consum de 99% din bugetul familial, au dovedit lumii că nu contează nici măcar faptul că viitorul lor preşedinte nu ştie câte state intră în componenţa SUA, declarând că în timpul campaniei a vizitat "toate cele 57 de state" - deşi sunt doar 50 şi un district federal. Nu contează

Piramida masonică, pe bancnota de 1$
"Novus Ordo Seclorum"

nici că-şi schimbă "hotărârile" şi promisiunile de la o săptămână la alta, după cum "bate vântul" (am văzut mai sus despre ce fel de "vânt" este vorba), ba afirmând că va milita pentru interzicerea homosexualităţii şi a avorturilor, ba că le va încuraja. Orice-ar face noul preşedinte, va fi OK, conform promisiunilor sale care cuprind absolut toate posibilităţile, pentru orice subiect, atât pro, cât şi contra. Un consilier al lui Obama a explicat deja – evident, după câştigarea alegerilor - că primele săptămâni, de tranziţie, sunt critice, în aşa fel încât *"să nu avem parte de o trecere rapidă de la entuziasm la disperare"*. Obama însuşi a făcut, de curând, câteva declaraţii referindu-se la "primele zile" (primele o mie!) ale preşedinţiei sale. "***Probabil primele o mie de zile*** (din mandatul său – n. n.) ***vor face o diferenţă***" a spus el.

Singura consecvenţă în campania electorală a lui Obama a reprezentat-o ameninţarea la adresa Iranului, prin declaraţii repetate că Iranul este un pericol pentru toată lumea. Analistul politic Daniel Pipes şi-a exprimat deja lipsa de dubiu asupra atacării Iranului de către SUA în cazul unei victorii a lui Obama, mai ales că anul trecut, cu ocazia vizitei în Israel, Obama s-a angajat să ia "măsuri drastice şi sancţiuni" dacă Iranul continuă cu programul său nuclear şi cu propaganda... anti-Israel.

Obama a promis că sub preşedinţia sa SUA se va retrage din Irak şi americanii sunt fericiţi: nu s-au gândit că ar începe un nou război, pentru simplul fapt că asta Obama a omis să le spună.

Obama are toate părerile posibile şi imposibile (mai ales!) despre toate şi nimic, are mamă baptistă, tată musulman şi tată adoptiv ateu şi cu vederi de extremă stânga, iar o reuniune a familiei lui de Thanksgiving e ca o mică adunare a Naţiunilor **Iată, în sfârşit, păpuşa perfectă pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale, manevrată abil de vechi păpuşari...**

"În jurul lui Obama există o atmosferă asemănătoare unui cult religios... ***Complexul Mesia****. Persoane care leşină în public la adunările electorale. Flamuri speciale pentru Obama şi un sigiliu prezidenţial Obama. Un desen care are pe el* ***globul pământesc şi numele lui Obama****, care împodobeşte totul, de la avionul lui Obama până la pliantele ce se distribuie pe stradă. Copii mici de şcoală care cântă cântece în care îl laudă pe Obama. Adolescenţi purtând echipament de camuflaj şi care mărşăluiesc în ordine militară cântând numele lui Obama şi profesiunile pe care acesta le va deschide pentru ei. Un tur prin lume al lui Obama, ce a culminat într-un discurs la Berlin unde Obama a proclamat că suntem cu toţii* ***cetăţeni ai lumii****. Toate acestea sunt lucruri* ***prevestitoare de rele****"* comentează Mark Levin în National Review, articolul "Tentaţia Obama".

Reprezentanţii partidelor politice româneşti s-au grăbit şi ei să salute victoria lui Barack Obama în cursa pentru preşedinţia Statelor Unite: "big brother", "licuriciul" care emite semnale trebuie întâmpinat cât mai bine. Ar face chiar orice pentru a se pune bine cu el. *(Si pe aceştia ar trebui să-i alegem să ne reprezinte?!)*

Chiar şi armenii, o minoritate pozitivă şi cu mult bun simţ, au jubilat, sperând ca **"exemplul american să fie urmat şi de alte state"!** Deputatul Varujan Pambuccian, reprezentantul armenilor, a afirmat textual: *"Americanii sunt foarte pragmatici, ei* ***dau tonul*** *în domeniul utilitar. Eu cred că trăim într-o lumea oamenilor deschisă şi normală la cap, în care românii au învăţat să fie mult mai practici.* ***Nu ar trebui să ne surprindă*** *că avem o persoană de culoare la Casa Albă sau* ***că noi am putea să avem un preşedinte de altă etnie sau minoritate****."* Şi Mădălin Voicu, reprezentantul rromilor, îi împărtăşeşte cu entuziasm părerea. De ce n-ar fi un chinez, de exemplu (că avem destui la ora actuală în ţară), preşedintele României?! Sau un ungur... Şi, dacă tot trăim "într-o lume deschisă şi normală la cap", ce-ar fi ca un palestinian să fie preşedintele Israelului?

Nicoleta Codrin

***

ŞTIRI LUNA NOIEMBRIE (continuare din pag. 3)

Dar eu totuşi, în perspectivă, mă gândesc la obligativitate. Şi această obligativitate ar fi un avantaj pentru copii", a spus Bela.

Pentru care copii, pentru ăia pe care îi reprezinţi tu şi care atunci când ajung în Bucureşti vorbesc ca surdo-muţii, fiind obligaţi să se întoarcă în Harghita, sau mai nou, să plece în Ungaria, pentru că nu au cum să se descurce cu limba română pe care au refuzat să o înveţe, după ce statul român a investit bani în ei, prin învăţământul obligatoriu?

Eşti în România, măi Bela (era să zic Belea), în caz că ai visat că ţara noastră a ajuns colonie ungurească!

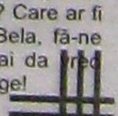
Voi nu învăţaţi de zeci de ani limba pământului care vă ţine şi nu se crapă sub voi, iar noi, românii, să învăţăm la noi în ţară păsăreasca voastră!

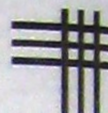
Zici că încet-încet locuitorii României vor considera că toată lumea trebuie să cunoască limba engleză şi se vor bucura dacă vor fi obligaţi copiii lor să înveţe această limbă. Noi, de exemplu, nu ne bucurăm. Ba din contră, ne întristăm că există indivizi care gândesc ca tine în fruntea statului nostru. Noi ne vom bucura dacă toată lumea va fi obligată în România să înveţe limba română, tot aşa cum ne vom bucura dacă toată lumea va fi obligată să înveţe limba franceză în Franţa şi limba engleză în Anglia.

De unde ştii tu ce va considera toată lumea? Te-ai teleportat în timp ca Traian Băsescu, care la 1 ianuarie 2007 a spus, cu ocazia integrării noastre în UE: „De aici încolo va începe mai binele!" Ştia el, vedea el în viitor, ca şi tine! (Halal "vizionar"!)

"*Nu ne vom împotrivi, ci ne vom bucura*" – ne spui tu, părinteşte. Sună a limbaj de tovarăş, a bucurie faţă de "poporul sovietic eliberator".

"De ce n-ar fi la fel de firesc ca în zone ca Târgu-Mureş, Miercurea Ciuc, Târgu-Secuiesc, Satu Mare, în localităţi unde există o populaţie mixtă, copiii să înveţe reciproc limba celeilalte comunităţi? Care ar fi dauna, dezavantajul pierderea?" Marko Bela, fă-ne un bine tuturor şi scuteşte-ne de a-ţi mai da prea explicaţie - pe care, oricum, nu o vei înţelege!

CINE A MAI RĂMAS ÎN ROMÂNIA...

Cine a mai rămas în România?...

Zugravul necalificat ce practică meseria asta **în timpul lui liber, când nu este body-guard.**

El este **fostul ţăran urbanizat**, venit la Bucureşti cu bascheţi şi pantaloni de stofă.

Are o ţigară în colţul gurii şi chef de muncă în colţul îndepărtat al vieţii. Tricoul rupt de pe el nu îţi dă nici o idee despre onorariul pe care ţi-l va cere la capătul unei săptămâni în care te-ai rugat de el să vină zi de zi la muncă şi în care a spoit totul în lene, pe un perete care nu se poate opune, fugi, sau care nu îi poate scuipa o cărămidă în gură atunci când el, zugravul, dă să bea sticla de vin înainte să pocească peretele respectiv.

Nevoile zugravului sunt cele naturale şi în unele dintre ele apare un copac, ca în cazul câinilor, iar în altele, multe, multe femei, indiferent de cum arată ele, femele să fie, tot ca în cazul câinilor. **Viaţa lui presărată de alcool şi platitudini este o adevărată reclamă la o societate democratică modernă care a reuşit să elimine selecţia naturală,** motiv pentru care el se află încă în viaţă. Acum 30 de mii de ani zugravul ar fi fost ucis pe loc, după primul cerb desenat strâmb în peşteră, la Lascaux.

Baba urbană

Spre deosebire de sora ei de la sat, baba urbană a văzut multe şi ştie tot.

Îşi urăşte, în ordine, nora, vecina, vecinul, administratorul (în cazul în care nu este chiar ea administrator), cartierul, oraşul.

Paradoxal, îşi iubeşte însă ţara, chiar dacă nu-i poate găsi acesteia decât calităţile pe care a învăţat din cartea de română ediţia 1950, că le are Republica Socialistă România.

Baba urbană este suspicioasă. Bănuieşte că totul în jurul ei este făcut să o fure: administraţia blocului, compania de gaze, co-locatarul care a intrat în holul blocului şi se uită suspect la cutiile de scrisori fără uşiţă. Din nou paradoxal, se pare că nu este departe de adevăr. Asta nu-i face în nici un fel viaţa mai bună.

Destinul babei este să moară, iar ea acceptă asta şi nu se ocupă cu absolut nimic în afară de bârfă. Dacă ar fi fost elefant (cu siguranţă nu este, deşi uneori arată ca un pachiderm), atunci poate că s-ar fi retras la cimitirul elefanţilor înainte să moară. Ghinion însă.

Cine ar mai fi strigat "Iliescu apare, soarele răsare", sau cine s-ar mai fi isterizat la APACA cu doar câteva luni înainte de ieşirea la pensie, încercând să-i sară de gât lui Petre Roman atunci când acesta trecea în vizită de lucru, fără să realizeze ea, baba urbană, în vreun fel, în euforia momentului, că gâtul este un organ inexistent la Petrică Neulander?!

La noi lipsesc cu desăvârşire babele din Europa occidentală, pe care nu le-a interesat niciodată ce face vecinul, pentru că nu au avut niciodată timp de aşa ceva şi pentru că nu le-a folosit la nimic în viaţă chestia asta. Lipsesc babele care se duc la ONG-uri, sau cele care merg la mitinguri (în Franţa) atunci când nu citesc literatură de stânga, cât şi babele din Anglia care merg în pub-uri şi trag joint-uri cu buzele lor zbârcite.

Babele noastre doar votează aproape invariabil cu PSD-ul, mănâncă mult şi prost, afurisesc pe toată lumea şi circulă gratis şi degeaba cu maşinile RATB.

Şoferul manelist

Este rapid pentru că nu poate fi nimic altceva. *Se grăbeşte spre nicăieri,* neavând decât meseria de negustor de droguri şi combinator de combinaţii. Cel mai bun lucru din viaţa lui este motorul, făcut de un neamţ cu mult mai deştept şi cu mult mai alb decât el, însă şoferul manelist nu pare să sesizeze ironia sorţii.

Îi place să împartă pumni, înjurături, muzică infectată şi opinii de retardat cu buba la cap fără şansă de vindecare.

Ştie despre tine că eşti prost. Ştie despre el că este deştept, iar viaţa lui devine în felul acesta foarte simplă.

De aceea şoferul manelist (fie el şi conducător al unei Dacii 1310 cu boxe mai scumpe decât maşina), este cel mai relaxat dintre românii care au rămas în ţară. Pe el nu-l doare nimic deoarece prostia nu doare.

El este cel mai periculos specimen deoarece are creierul odihnit tot timpul.

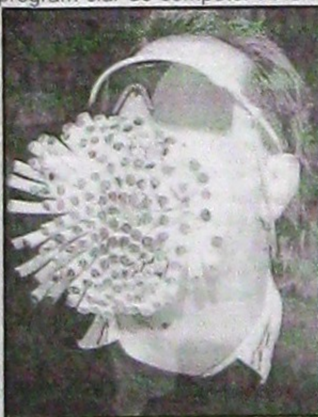
Când te întrebi de ce au fost plantaţi palmierii la Constanţa şi Bucureşti, răspunsul îl găseşti limpede pe şosea, în trafic: pentru că aici este plin de giboni care nici măcar nu au duşmani naturali.

Inginerul

A lucrat cândva în cercetare. Revoluţia l-a prins la planşetă, desenând clădiri comuniste urâte, la fel de urâte ca şi clădirile globaliste, monştri din oţel şi sticlă, hidoşi şi fără vreun gust estetic, pe care visează că ar putea într-o zi să le proiecteze chiar el.

Înainte de 1989 spera ca cineva să descopere că este genial, acum nu mai speră decât să nu fie disponibilizat de la firma de detergenţi unde lucrează.

Cel ce mai lucrează încă în domeniu, continuă să fie el însuşi, cu un program clar de computer NASA: dimineaţa pe la ora 10 la serviciu, la ora 12,30 acasă, somn de voie, iar seara la ora 20 culcarea din nou după un pahar mare de vodcă cu cola şi neapărat după ce a consumat ultima ţigară din cel de-al doilea pachet de ţigări. Otravă, dar ce contează, doar e inginer, nu medic.

Înăuntrul inginerului sunt o mulţime de bagaje nedesfăcute şi lăsate aşa, fără o destinaţie precisă după 1989, chiar mai multe bagaje decât troacele care stau înşirate fără rost şi scop prin casa sa. Înăuntrul său există literatură SF, poeţi, romane celebre, vreo două iubiri consumate la Costineşti, cu Radiovacanţa undeva în surdină, şi o privire blândă de căţel docil.

Se mişcă greu printre amintiri şi de aceea este deprimat.

Speră să vină vremuri mai bune care să-l ia de mână până în Germania unde sigur cineva ştie de lucrarea lui de diplomă, o adevărată revoluţie la vremea ei.

Bogatul

În ciuda previziunilor optimiste ale telenovelelor, bogaţii nu plâng. Nu au de ce, nu au când, nu le-a adus aminte secretara. Ei nu au timp decât să facă bani. De aceea trăiesc, pentru a face bani.

Nu contează că odrasla lor va cheltui aceşti bani pe droguri şi fiţe, el ştie că până trece pe lumea ailaltă - în care nici nu crede că ar exista - trebuie să facă bani, chiar dacă îi calcă pe alţii în picioare pentru asta.

Cei mai mulţi nici măcar nu ştiu că sunt bogaţi, de aceea vor să facă "lovele" în continuare, pentru că ei nu se măsoară în raport cu tine, ci în raport cu alţi bogaţi. Lucrul acesta aduce cu sine o situaţie pe care nici psihologul plătit de respectivul fraier cu 250 de euro pe oră nu o mai poate descurca: *sunt bogaţi cu Mercedes care suferă că nu au Bugatti; sunt bogaţi cu vile care suferă că nu au palate.*

Bogatul român are şi o altă problemă: nu e bogat decât aici. Când iese din ţară este doar ostentativ şi mârlan. De aceea nu o să-l vedeţi niciodată pe vreun papiţoi de la noi făcut „vedetă" de presa de scandal pe care o finanţează din plin pentru asta, că se va muta în America sau Germania. Pentru că acolo ei nu mai pot fura şi pentru că acolo ei sunt nimeni.

Băiatul de club

El este în general loaza celui de mai sus.

Ziua lui de muncă este noaptea, spaima lui cea mare este moartea de plictiseală.

Exemplarele cele mai robuste rezistă fără mâncare o săptămână, şi până la două zile fără paparazzi.

Ideile lui sunt simple: "Moşule, du-te tu la şcoală dacă nu ai bani de distracţie!"

Zilele lui sunt numărate. Le numără presa colorată a evreilor şi poporul îndobitocit, odată cu ea, atunci când el, poporul, scoate din frigider brânza puturoasă, salamul de plastic cu usturoi şi salata de roşii cu gust de castraveţi, în timp ce se uită seara din fotoliu la Magda lu' Tolea, la tuta lu' Boschet sau piţipoanca lu' Poponeţ.

Poliţistul

El este fratele geamăn, dar pe deasupra şi corupt, al miliţianului.

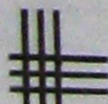
Principala lui calitate de Organ este tupeul şi cascheta ce-i lasă şansa formării unei unice circumvoluţiuni pe creier.

De multe ori îl găsim ziua la un Internet-cafe în timpul serviciului său numit bombastic-superfantastic „siguranţă şi încredere". Aici „se joacă Hercules" sau, dacă are gradul mai mare, „WarCraft".

Noaptea se relaxează în incinta unei şcoli, unde bea vreo 6 beri alături de portarul de serviciu şi râde de mama focului dându-şi cascheta pe spate atunci când înţelege ceva din glumele personajului Garcea interpretat de Mugur Mihăescu.

Din când în când mai primeşte câte un apel prin staţie la care răspunde „ţmecher" şi arogant: „E cu mortăciune sau nu accidentul?".

Când deschide gura trebuie să-ţi pui ochelari de sudor ca să nu-ţi intre în ochi aşchiile ce sar din

limba lui de lemn. Timpanul ţi se crapă. În sistemul tău de logică se produce o adevărată explozie nucleară.

Mentalitatea de miliţian este o boală de tipul virusului HIV. Ea s-a revelat tuturor în toată splendoarea ei odată cu *organizarea Summit-ului NATO la Bucureşti*, atunci când am văzut cum poate funcţiona *un stat poliţienesc perfect*. Bâta democratică a acoperit cuvântul de protest şi a spart ţeste ca pe vremea când minerii erau aduşi în Bucureşti. *Toate serviciile secrete* au avut la Summitul NATO: *mentalitate de miliţian*, ca şi cum ar fi făcut dragoste între ele (serviciile secrete) şi s-ar fi contaminat unul de la altul. Atunci am fost ***dresaţi, reeducaţi, controlaţi, monitorizaţi, disciplinaţi, pentru a putea deveni cu succes nişte servitori umili ai Ocultei mondiale, datori să asculte orbeşte tot ce li se spune.*** Atunci a reapărut frica, atunci a reapărut tipul lingăului pervers ce-l tămâia şi pupa în dos pe Nicolae Ceauşescu. **Exemplul suprem a fost Puiu Haşotti** (care merita să-i rupă gâtul cineva, ca la Puiu - de găină): *"Mai bine să se facă o nedreptate decât să vadă cineva că suntem împotriva Summit-ului şi să-l compromitem"* - a debitat el din adâncul sufletului său descompus, referindu-se la **necesitatea bătei democratice**. Omul ăsta este o ruşine chiar şi pentru Rwanda triburilor Hutu şi Tutsi.

Politicianul

Politicianul este Puiu Haşotti.

Ţara asta este plină de Pui Hoşottişti.

Nu rămâne nimic de comentat aici.

Toate lighioanele astea au rămas în ţară.

Mai sunt şi alţii, dar mi-e lehamite să mai descriu ceea ce vedem cu toţii.

Restul au plecat de nevoie şi nu în concediu, ci mulţi tocmai din cauza lighioanelor.

Dacă ai nişte standarde spirituale, nu renunţa la ele.

Când eşti tentat să cedezi, repetă-ţi întruna: *"Nu eu şi cei puţini ca mine suntem altfel, restul lumii este altfel."* Şi nu neapărat altfel decât mine, decât tine, decât noi, legionarii, ci altfel decât cum era, altfel decât cum a crescut de la stropitoarea Creatorului, altfel decât cum a fost creată de Dumnezeu.

Înainte de a acuza Mişcarea Legionară că nu face şi nu drege, uitaţi-vă la cei care vă înconjoară şi <u>închipuiţi-vă că din marfa asta noi trebuie să refacem o naţiune</u>.

Apoi, din naţiunea asta, noi trebuie să descoperim cele mai curate suflete, o elită spirituală şi profesională care să ne ducă steagul mai departe. **De aici se aleg viitorii legionari.**

<u>Vi se pare lucru uşor?</u>

<u>Gândiţi-vă la asta</u>..

Ionut Moraru

***

FALSĂ DILEMĂ (continuare din pag. 2)

Să recapitulăm şi să vedem care este legătura între alegerile noastre şi alegerile din Statele Unite; cine se află de fapt în spatele celor doi candidaţi la preşedinţie: **în spatele lui McCain, dirijor, coordonator, finanţator etc., evreul Henry Kissinger şi în spatele lui Obama, evreul George Soros.** Păi ştiţi vorba aceea: „cine comandă, plăteşte, şi ***cine plăteşte, comandă***".

Să revenim la alegerile din mica şi amărâta noastră Românie: vă dă prin cap că dacă alegerile americane sunt controlate şi dirijate de Internaţionala Iudaică, „fascinanta Românie", pe cale de a redeveni colonie evreiască, „mişcă în front"?

Deci ideea care se desprinde: o ciondăneală între căţei pentru nişte ciolane, monitorizată de dulăul şef, mare, gras, agresiv, care, din când în când, are treabă-n-are treabă, la ora trecută fix, slobozeşte un mârâit de avertizare şi îşi expune o parte a danturii tratată cu „orbit".

Vom reveni la subiectul alegerilor, dar în context trebuie să amintim de vandalizarea cimitirului evreiesc de rit sefard (spaniol) din Bucureşti. Acolo s-a petrecut un lucru incalificabil, pe care nici un om normal nu poate decât să îl condamne.

Desigur, ar fi fost o ocazie minunată pentru „pretinii" noştri să ne arunce în cap oala cu murdărie. Se pare că le-a scăpat ocazia: legionarii nu se ocupă cu aşa ceva. Respectul pentru credinţa fiecăruia ne-a caracterizat, dar şi cultul morţilor. Faptul că am intrat într-un conflict declarat cu organizaţiile iudaice nu a fost niciodată credinţa lor, ci faptul că ne luau pâinea de la gură.

Devastarea de morminte de la cimitirul evreiesc are, ca întotdeauna, un substrat mai adânc; să te mulţumeşti tu, parte lezată, cu concluzia unei anchete făcute de cele mai competente organe de cercetare criminalistică din România care declară că *o ceată de câţiva copii au reuşit în câteva ore să dărâme peste o sută de monumente funerare, este total necaracteristic pretenţiilor comportamentului şi puterii actuale de decizie a organizaţiilor evreieşti din România.*

Poate am devenit noi prea suspicioşi, dar **faptul că se acceptă concluzia acestei anchete, în mod evident inacceptabilă şi ilogică, ne face să ne gândim la scenarii imposibile** în care se poate face orice, chiar şi aşa ceva, pentru culpabilizarea României şi a românilor, pentru a stârni un val mondial de proteste şi de condamnări ale poporului român!

Ce vor să demonstreze tovarăşii: *„Priviţi, ce educaţie şi ce mentalitate au românii, că până şi copiii sunt antisemiţi"*! **Este o manipulare grosolană,** dar, ca întotdeauna, nu românii vor fi cei crezuţi; monumentele vor fi reparate, mai mult ca sigur, pe banii statului român, morţii sunt cu morţii şi pata rămâne pe obrazul nostru.

Suspiciunile mele şi ale noastre apropos de cine se află în spatele întregii acţiuni, aşteaptă dezminţirile obligatorii. Altfel, să ne ierte Dumnezeu!

Şi vom fi iarăşi întrebaţi ce legătură are devastarea aceasta cu alegerile; nu ştim exact decât că deocamdată are menirea sa culpabilizeze pe români exact în preajma alegerilor şi să victimizeze pe evrei. Voi zice şi eu ca Dan Puric: *„Da, noi suferim de scenarită, dar voi de ce suferiţi?"*

Vorbeam deunăzi cu un legionar bătrân, medic, fost deţinut politic şi care la nouăzeci şi şase de ani a venit la sediu cu tramvaiul, călcând cu greu, cu două bastoane; vroia, printre altele, să se întâlnească cu alţi camarazi la o discuţie, dar şi să ne întrebe cu cine să voteze. La răspunsul meu că nu avem cu cine vota, că toţi sunt o bandă de profitori şi de hoţi, replica a fost: ***"Bine, dar atunci înseamnă că automat absenţa de la vot va fi în favoarea"...*** **şi aici a rămas pe gânduri, şi-a dat încă o dată seama că nu avem de „salvat" poziţia nimănui.** A tăcut şi toţi cei de faţă au renunţat la discuţii pe temă.

Unii camarazi sau simpatizanţi mi-au reproşat în diverse discuţii legate de subiectul alegerilor că noi, cei ostracizaţi din ordinul Sionului, nu avem decât această ocazie şi posibilitate de a ne manifesta opţiunile politice.

Este cazul şi momentul să lămurim o dată pentru totdeauna această problemă: ***dacă la această manifestare politică se rezumă dorinţa ta de luptă pentru schimbare, pune-ţi sabia în cui, declară-te bătrân sau mulţumit cu ce ai şi cu ce vezi că se întâmplă în fiecare moment în jurul tău, închide ochii*** de câte ori eşti jignit sau nedreptăţit direct sau indirect, când vezi că fratele tău codrul este jefuit de străini sau înstrăinaţi, bogăţiile ţării îmbogăţesc pe alţii, oameni străini de neamul tău îţi pun călcâiul pe grumaz, nu te mai jeli ca o babă fricoasă. **Aici a vrut să te aducă duşmanul, să votezi o dată la câţiva ani convins că prin aceasta ţi-ai făcut datoria de român:** mai ai timp foarte puţin să te hotărăşti, timpul curge în favoarea duşmanilor. Pentru noi curge fără nici un fel de folos şi pentru ei înseamnă consolidarea poziţiilor economice şi social-politice.

Vorbeam adineauri de „babă fricoasă".

Ai auzit de „Tudora Vrâncioaia" care îşi trimitea cei şapte feciori la luptă lângă Ştefan cel Mare şi Sfânt, învins de turci într-o bătălie, dar care trebuia să câştige războiul cu turcii?

Cine mai ştie astăzi de ***mama lui Miti Dumitrescu,*** *singur copil la părinţi, student în Drept în 1939, şeful echipei de „răzbunători" ai asasinării lui Corneliu Zelea-Codreanu, care îl împuşcă pe criminalul Armand Călinescu? De ce rămâne în istorie aprigа ploieşteancă: în faţa unei adunări îi spune propriului copil: „Dacă nu-l răzbuni pe Căpitan, mă voi duce eu să-l omor pe criminal"!*

Cine mai ştie astăzi de ***vestita Tiţa Pavelescu, proprietar şi director al ziarului „Santinela Română" de la Focşani, ziar naţionalist,*** *pentru care a plătit în 1947, la peste şaptezeci de ani, cu viaţa, linşată în plin centru al oraşului de evreii ajunşi la putere!*

Bărbaţi ai ţării, voi unde sunteţi? Staţi „falnici" şi resemnaţi la coadă la centrul de vot, intrând în jocul murdar al slugilor fără caracter? Râsul lumii sau plânsul lumii?

Ce fel de alegători vi se pare că sunteţi atât timp cât există partide interzise prin legi strâmbe şi care nu respectă nici simulacrul de democraţie cu care vi se aruncă praf în ochi?

Nu se poate să nu ştiţi că în toate ţările europene există partide naţionaliste care îşi pot spune punctele de vedere prin prezenţa lor în Parlament.

Vreţi să vă manifestaţi opţiunile politice ca naţionalişti?

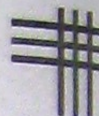
Ei bine, nu veţi reuşi să vă faceţi glasul auzit de unul singur, iar surogatul de partid naţionalist care vi se oferă nu are nici o legătură cu idealurile naţionale, la nivelul la care se prezintă, cu un limbaj suburban şi cu slalomul ca sport principal.

Să ne mai întrebăm de ce a apărut diversiunea cu vandalizarea cimitirului de rit sefard? Păi acum *sunt actualizate declaratele agresiuni împotriva minorităţii evreieşti, şi în această conjunctură te mai gândeşti tu, stat român, şi aşa obedient până la slugărnicie, să accepţi că şi naţionaliştii au drepturi egale pe scena politică, interzisă încă prin legi care desfid Constituţia?*

Teme de gândit; dar dacă veţi mai sta mult pe gânduri veţi deveni relicve istorice ca „gânditorul de la Hamangia".

DREPTUL DE A URÎ

Mai avem la un colţ şi facem 20 de ani de democraţie „originală".

Cum vine asta, „democraţie originală"?

Păi, una care face „gesturi" originale, gesturi cărora autorul sau autorii sau regimul respectiv se simte obligat să le găsească o justificare, alta decât cea reală şi absolut evidentă, dându-i un loc înghesuit în marea panoplie pe care, la nevoie, o poţi întinde ca pe o peltea, numită democraţie.

Adicătelea cum, pe panoplia democraţiei îşi poate găsi loc orice?

Cred că da, având în vedere faptul că există mai multe feluri de democraţie.

Până la al doilea război mondial, noi, românii, am avut „democraţia interbelică", declarată şi acceptată, din motive absolut bizare, ca un fel de model, uitându-se desele „stări de asediu" decretate, „curbele de sacrificiu", cenzura, dictatura mai mult sau mai puţin făţişă a regelui dezertor şi criminal, miile de asasinate împotriva tineretului naţionalist, în numele democraţiei, acceptarea dezmembrării teritoriului naţional fără nici o împotrivire etc., etc.

După război ne-am pricopsit cu mult trâmbiţata „democraţie populară", care ştiţi bine că a fost o dictatură sălbatică şi sângeroasă, exercitată timp de 20 de ani, de minoritari, a căror ură împotriva românilor a fost exploatată fără limită şi fără nici un fel de discreţie, transformând România în unul din marile spaţii de experimentare şi aplicare a marii răzbunări iudaice, însumând nu mai puţin de 500.000 de victime - şi încercarea, în parte reuşită, de distrugere a sufletului românesc.

După lovitura de stat din 1989, favorizată de revolta populară concomitentă, am fost blagosloviţi de Dumnezeu cu democraţia cripto-comuniştilor şi a urmaşilor acestora, care, din oportunism – sau, mai repede, din slugărnicie, criminali dezinteresaţi de soarta românilor şi a României, au dat toate pârghiile puterii în mâinile străinilor - care dispun încă o dată de soarta noastră.

Care este legea de bază care reglementează relaţiile dintre stat şi cetăţean, dintre un cetăţean şi altul, dintre stat şi alte state, şi aşa mai departe?

Constituţia!

Păi o Constituţie a existat şi pe vremea comuniştilor; ***există o legătură între cea de atunci şi cea de acum?***

Da, şi în aceea exista dreptul la liberă asociere ca şi astăzi, numai că şi atunci şi acum, în parte, este literă moartă. ***Şi atunci existau „drepturi ale omului": la muncă, de a alege şi de a fi ales, la libera exprimare a ideilor şi a convingerilor - şi altele, însă numai pe hârtie.***

Toată ziua - bună ziua auzim de „Curtea Constituţională", solicitată să valideze sau să invalideze tot felul de legi ale Parlamentului sau ordonanţe ale Guvernului, şi ce constatăm: că în originala noastră democraţie legile de bază ale Constituţiei sunt de multe ori ignorate.

Cele mai flagrante încălcări ale Constituţiei, din punctul nostru de vedere, sunt: interdicţia legală de a înfiinţa un partid politic, expresie a Mişcării Legionare, şi interdicţia de a pune la îndoială, sau mai precis de a nega clamatul „holocaust" din România anilor de război antibolşevic.

Prima desfide dreptul neîngrădit la asociere şi a doua dreptul la exprimarea liberă a convingerilor şi a ideilor.

Ce constatăm privindu-le în ansamblu: ambele sunt comandate de acelaşi stăpân, mai mult sau mai puţin declarat ca atare.

Dar să revenim la Constituţie: ea prevede egalitatea de drepturi între majoritari şi minoritari; şi de asemenea, este în spiritul democraţiei, în spiritul european şi al umanitarismului, ca sentimentele manifestate, repet, măcar cele manifestate, să fie sau măcar să mimeze cordialitatea.

Ca să privim problema din punctul de vedere al românilor la ora actuală, trebuie să facem o incursiune în trecutul apropiat.

Revenind la perioada antebelică: am mai amintit în editorial de tratatele de pace de la Berlin din 1878, când acceptarea Declaraţiei de Independenţă a României, recunoaşterea Regatului România sub domnia regelui Carol I, a fost condiţionată de către marile puteri europene de acceptarea împământenirii a cca. 500.000 de evrei în România.

De ce trebuia recurs la un şantaj pentru a scăpa de evreii din centrul Europei, să ne fie nouă „băgaţi pe gât"?

De ce trebuia prinsă România „la cotitură" şi obligată, şantajată să colonizeze cu acea ocazie, şi apoi, după prima conflagraţie mondială, prin art. 7 din Tratatul de la Versailles, un milion de evrei?

Aceşti oameni au ajuns în România fără acordul nostru, drept „pedeapsă" că am schimbat soarta a două războaie europene prin imensele sacrificii umane şi materiale!

Nu are nici un sens!

Exact ca după invadarea ţării de către iudeo-comunişti în 1944; *ştiţi ce am păţit eu atunci (printre multe altele)?*

Stăteam şase oameni în trei camere şi ni s-a luat cea mai mare cameră - cu balcon - şi baia, fără nici o explicaţie, pentru a caza acolo pe tov. Bufnaru Ion, secretar de partid la fabrica „Cauciucul Quadrat"! ***Înţelegeţi unde bat? Cel puţin nu mi-a pretins nimeni să-l iubesc pe mitocan!*** *Nu ştiu dacă el ne ura de moarte sau nu, ştiu numai că ne dispreţuia* din adâncul sufletului său de comunist.

Revenind la invazia evreilor în România de după 1878: au venit săraci, cu o traistă în băţ, stârnind mila românului care nu ştia că în câţiva ani va deveni slugă la nemilosul stăpân!

Cel puţin, tov. Bufnaru Ion nu a vrut să ne facă slugile lui decât indirect, prin efectele regimului. Nu îşi manifesta ura prin toate mijloacele disponibile; dar asta nu este nimic: nu a aşteptat de la noi declaraţii de admiraţie şi iubire!

Invazia suportată de România ne-a adus în case şi în viaţă peste un milion de „Bufnari" care la prima ocazie, când au avut posibilitatea să ne plătească ospitalitatea, la cedarea Basarabiei în iunie 1940, au atacat Armata Română cantonată acolo, masacrând 42.000 de ostaşi, sute de ofiţeri şi subofiţeri. ***Atenţie, nu sunt vorbe goale, sunt calcule matematice făcute în trei ani de studii în „Arhivele Kremlinului", studii întreprinse de istoricul Gh. Buzatu şi date publicităţii în România.*** **O demonstraţie de ură împotriva noastră, a românilor, care, până la acest eveniment, nu ridicaserăm mâna în acest sens împotriva evreilor niciodată!**

Comparaţi comportamentul altor naţiuni împotriva evreilor, cu pogromuri, cu ghetouri, cu tot felul de restricţii de care au fost feriţi pe teritoriul României, până la cedarea Basarabiei şi a Ardealului în 1940.

Nu există nici motivaţie şi nici explicaţie pentru această ură oarbă!

A venit 1944, aţi primit puteri discreţionare de la bolşevici asupra României şi a românilor; nu aţi pierdut ocazia! S-a abătut asupra noastră o furtună a urii şi a morţii: genocidul de care vorbeam mai devreme.

Nu există să vă scape ocazia să ne acuzaţi de orice, să vă bateţi joc de credinţa noastră, ca la „Salonul 35" din str. Şelari, unde prezentaţi lucruri imposibil de descris pe hârtie la adresa lui Iisus Hristos şi a României!

Revărsarea de ură este atât de groasă şi de ilogică încât, oricât aş căuta, nu găsesc explicaţii pentru acest comportament.

Care este, după mine, culmea nebuniei care vă bântuie comportamentul: sunteţi ferm convinşi că aveţi toate drepturile la acest fel de a gândi şi de a proceda.

Ce mi-a trezit această revoltă: o picătură care a umplut paharul - **mi-a căzut în mână un număr al revistei de limbă română *„Minimum"*, care apare în Israel, şi m-a îngrozit revărsarea de ură, dezvăluirea adevăratelor sentimente faţă de noi,** lucru care mi-a evocat mecanismul de gândire care a marcat şi „Săptămâna Roşie" a retragerii din Basarabia, abandonată de Carol al II-lea ruşilor la consilierea femeii iubite!

Aceasta încă nu este tot; ca într-o victorie totală a absurdului, mai apar încă două elemente inexplicabile: laşitatea unor români, perversitatea nemărginită dusă până la masochism. Dispuşi pentru un blid de linte, sau poate pentru mult mai mult, să accepte chiar cu bucurie şi plăcere măsurile antinaţionale şi anticreştine care ne împânează viaţa de fiecare an, lună, zi sau oră!

A doua victorie a absurdului, dar care te face să te întrebi cine dracu a înnebunit: **foarte mulţi evrei, dar în special organizaţii şi oficialităţi, au convingerea că acest comportament ar trebui să răspundem cu un val de iubire, eventual, căci cei care au răspuns cu tăcere sau cu oarecare înţelegere nu au fost agreaţi!**

Dictonul „cine nu e cu noi, e împotriva noastră" nu este, categoric, o invenţie comunistă decât în măsura în care comunismul şi iudaismul se suprapun.

Categoric, nu te poţi gândi decât la o defecţiune de sistem nervos. Infatuarea şi autoîncrederea au luat-o înaintea oricărui sistem de raţiune.

Am zis-o şi o voi zice mereu: *„Pieirea ta prin tine, Sioane!"*

Nu puteţi monopoliza şi dreptul de a urî!

Nicador Zelea Codreanu

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Țară, ION DUMITRESCU-BORȘA (VII)

(continuare din numărul trecut)

"Cu capul în sus, cu mâinile la spate, mândru de înălțimea la care a ajuns, căutând să imite din gesturile și mișcările Căpitanului, SIMA mi-a răspuns scurt:

*- Dumneata, părinte, ai să rămâi între noi. Deocamdată **vei face parte din Forul superior de conducere, care a luat ființă, format din comandanții Bunei Vestiri și comandanții legionari.***

Se ține ședința o dată pe săptămână, în casele colonelului Zăvoianu pe care l-am numit prefectul poliției Capitalei.

Acest for va lua hotărâri în ședință de tot ceea ce trebuie să facem. El va dicta. (...)

De la prima ședință mi-am dat seama că este un for de conducere numai așa, de formă, și toate aveau să fie la fel. Ne-am găsit la Zăvoianu câțiva din vechii legionari ce avuseseră comenzi în trecut, iar acum trecuți pe plan mort sau cu însărcinări fără importanță. Ne-am văzut, am băut cafele, discuție fără nici o hotărâre sau decizie scrisă.

Mergeam pe la Sediu. Acolo lucrau, în afară de Pătrașcu și Boldeanu - secretari generali - Tănase Rădulescu, licențiat în Teologie, cunoscut de mine ca un bun legionar, și Fănică Anastasescu. Titi Cristescu devenise casier general. Omul nostru de la Obor, cu patru clase primare, afacerist, pusese mâna cu Fănică Anastasescu pe toate acțiunile ziarului „Cuvântul", cu clădirile și tipografia din Sărindar, și mai fuseseră numiți și cenzori la Banca Națională." (pg. 309)

"Se mai făcuseră arestări de poliție, între care: Gh. Tătărăscu, Argetoianu și gen. Argeșeanu. (...)Auzind de aceste arestări - Sima s-a dus la Prefectura Poliției unde erau reținuți și a eliberat pe Tătărăscu și Argetoianu, care nu aveau vreo vină de a fi arestați, având în trecut o comportare bună. (...)

S-au mai efectuat două arestări foarte curioase. **Biriș personal, însoțit de Alecu Ghica, au arestat pe Moruzov** (n. n.: șeful Serviciului Secret de Informații) **și pe legionarul Vârfureanu, complicele lui SIMA în acțiunile lui.**

Aceste arestări își aveau tâlcul lor. În ce privește pe Moruzov, lui SIMA îi era teamă că acesta ar divulga tot trecutul cu treptele de ascensiune în care fusese îndrumat și ajutat, iar Vârfureanu, care începuse să regrete ce a făcut, ascultând de ordinele lui SIMA, vroia să se dezvinovățească în fața vechilor legionari. Se aștepta la arestare, ba poate și la mai rău, căci **și-a făcut un testament, în care arăta tot ce făptuise și motivele ce-l îndemnaseră la aceste acte.** Testamentul, lăsat tatălui său, preot în comuna Vârfuri, jud. Dâmbovița, mai târziu a fost adus la cunoștința legionarilor.

Cât privește pe Moruzov, acestuia i s-a spus că este numai o formalitate de moment, cerută de unii legionari, până se vor mai dispersa asperitățile dintre unele grupuri. I s-a dat un regim special la Jilava, lăsându-l să poarte la el un revolver ca să se apere în cazul că ar îndrăzni cineva să-l atace, având voie și libertatea de a lua contact cu deținuții politici și convins că nu i se va întâmpla nimic rău, el a fost adus aici numai ca să fie împăcate pretențiile unora, dar în curând vor fi siliți să-l pună în libertate.

De arestarea lui Moruzov aflase imediat și Berlinul. Canaris, șeful spionajului german, a intervenit și a cerut în dese rânduri ca Moruzov să-i fie predat lui, trimițând chiar **agenți intervenționiști, ca să-i ceară lui SIMA trimiterea lui Moruzov la Berlin. Acesta avea însă motivele lui ca să-l rețină, ca apoi să dispară definitiv (canalia tot canalie)."** (pg. 318 - 319)

"La 6 octombrie - o lună, cum spuneau ei, de la victoria legionară, au organizat o mare sărbătorire. (...) După cuvântările ținute au urmat defilările legionare, Capitala și organizațiile pe județe în fața Universității, lângă statuia lui Mihai Viteazul. Și aici o tribună neîncăpătoare, în care au luat loc gen. Antonescu, Sima și Fabricius, ministrul Germaniei la București. Demnitarii și fruntașii, tot în picioare, în fața tribunei. Așa am primit defilarea, care mie mi s-a părut o mascaradă față de ceea ce văzusem la Berlin. Defilarea era lipsită de ordine, cu niște stegulețe atârnate la repezeală. Două fanfare cu un număr mic de instrumentiști, făcând cu rândul, intonau marșuri legionare, dar așa de fals și de distonant, că făceau impresia unor melodii sinistre. Nu avuseseră timp să exerseze marșurile, sau era ceva organizat? (...) SIMA luase poziția unui zeu. Cu capul dat pe spate, zâmbitor, imitând pe Corneliu Zelea Codreanu în unele mișcări, părea că plutește în sfere înalte și căuta să pară cât mai maiestuos și mai impunător. După terminare, toate căpeteniile au condus cu automobilele pe gen. Antonescu la vila lui din Predeal unde se retrăgea pentru câteva zile. Aici soția lui, dna Măria, cu aere de regină, ne-a servit cu gustări și șampanie. **La înapoiere am vorbit cu Papanace despre multe probleme, luând loc în mașina lui. Papanace era cu capul în nori."** (pg. 314)

- Dragă SIMA, am început eu să-i vorbesc, *între cele ce ne-ai comunicat, ai pomenit și de personal legionar cu răspundere. **Am aici un tabel cu 58 vechi legionari care până acuma nu au fost luați în seamă**, pentru care eu garantez că-și vor face datoria conștiincios, în posturi de la prefect în sus. **Te rog să te servești de ei, căci vor face ordine în tot ceea ce se întâmplă neplăcut** și aici Antonescu nu va avea nimic de zis, căci **sunt persoane binecunoscute și de tine.***

A primit tabelul, dându-l lui Pătrașcu să i-l țină la dispoziție.

Discutasem în câteva rânduri cu SIMA despre izolarea profesorului Codreanu și m-am bucurat când mi-a adus la cunoștință cu invitația: ***„Peste două zile, părinte, te rog să facem împreună o vizită tatălui Căpitanului la Huși.** Va fi o călătorie incognito. Eu, dta și dna Lilica Codreanu. Atât. Eu nu iau cu mine decât pe Borobaru". „Bine, te însoțesc cu mare plăcere."*

Numai spre seară am sosit la Huși. (...) Domnea în toată casa o atmosferă caldă de bună primire prietenească. (...) După masă, SIMA a cerut să discute cu profesorul între patru ochi, în dormitorul acestuia. Convorbire lungă până către ziuă. Nimeni nu știa ce au vorbit.

Costache Onu, vechi prieten al meu, a ținut într-un moment, când eram singuri în grădină, să-mi spună: *"Dragă părinte, știi ce mi-au spus Belgea și Pâsu-Antoniu când eram cu ei în lagărul de la Vaslui?"* **Voia să spună că fuseseră trădați de SIMA, ca să fie arestați.**

- Știu tot, mai bine decât tine. Nu e nevoie să-mi spui. (...)

Când am plecat dimineața numai atunci am înțeles în concluzie la ce rezultat duseseră discuțiile dintre cei doi. **SIMA spunea prof. Codreanu:**

- Va să zică, d-le profesor, ne vedem la Iași, unde sărbătorim la 8 noiembrie ziua Legiunii. Dvs. veți vorbi la această întrunire.

După sărbătorire, veniți la București, așa cum ne-am înțeles și vom lucra împreună în biroul Căpitanului, dvs. în calitate de șef spiritual, iar eu organizatoric.

Mă bucuram că au ajuns la o înțelegere și în drum aduceam pe față laude lui SIMA, pentru bunele lui intenții, care vor fi privite de legionari cu mare satisfacție.

Purtarea mea cred că-l nemulțumea pe comandant. Prea dădeau pe față, cu drept cuvânt, criticile ce le aduceam, dar justificate și cu intenții bune.

Într-o dimineață m-am dus la locuința lui. (...) Aveam ceva de comunicat. (...) În hol lua micul dejun familia Chirnoagă. Mă priveau cam ciudat când urcam scările la SIMA. L-am găsit la masă în sufrageria lui, cam posomorât și legat la gât. (...) S-a ridicat ca să se îmbrace, lăsându-mă singur, timp în care soția lui a apărut ca să-mi comunice ceva, dar n-a apucat să spună decât: ***„Părinte, Horia zice că dumneata..."***, că a apărut SIMA și am coborât scara împreună cu el...

A doua zi, având ceva treburi la Interne (...) și pe culoar întâlnind pe gen. Petrovicescu, am fost invitat în cabinetul lui ministerial, ca să-mi spună că ce am eu cu Horia SIMA că-l suspectez și că uneltesc împotriva lui. Va să zică asta era și ce vrea soția lui să-mi spună.

Am căutat să-l conving pe ministru că nu am nimic cu el, că-i doresc și lucrez numai spre binele lui și al organizației, iar de uneltit ceva, este prima oară când aud aceasta și nu mi-au trecut prin cap asemenea mârșăvii de care nu sunt capabil. (...)

În ziua de 8 noiembrie, la Iași - Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, patronul Legiunii - s-a desfășurat nu numai sărbătorirea Mișcării Legionare, dar și ziua onomastică a regelui Mihai, care a venit să participe împreună cu regina-mamă la această festivitate. În dimineața acestei zile am ținut să vizitez, până la începerea festivităților, Căminul Cultural Creștin, prima construcție făcută de legionari. **În capela Căminului am găsit pe profesor (n. n. Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului) cu SIMA.** M-a rugat să fac o rugăciune. S-a închinat pe la toate icoanele și au terminat discuția începută între ei.

*- D-le profesor, să ne grăbim ca să mergem la adunare, ca să nu fim noi așteptați de rege. **Rămâne stabilit că mâine sau poimâine noi vă așteptăm la București, așa cum am hotărât amândoi.***

- Poate am să mai întârzii vreo două zile, spunea profesorul, *căci sâmbăta vreau să fac un parastas pentru fiul meu, Ion.*

Ion, fiul profesorului, era unul din copiii cei mai buni și fusese împușcat tocmai pe treptele bisericii, în care credea că va scăpa de furia pornită după omorârea lui Călinescu.

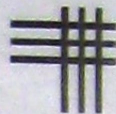
- Bine, veniți după aceea, căci noi vă așteptăm, a repetat SIMA." (pg. 320 - 323)

N. n.: Dar la sediu, profesorul a fost arestat, pretextându-se că... ar fi vrut să dea o lovitură!! Preotul Ion Dumitrescu-Borșa, refugiat în București la acea dat, nu relatează și despre acest episod.

"Dacă am avut unele ieșiri față de Sima, erau pornite de un suflet curat. Îi mărturisisem că niciodată nu fusesem cuprins de fumurile mării. Duceam o viață destul de modestă. Nu aspiram la posturi de conducere sau șefii. Eram invitat să ascult și să execut ordine. **Dusesem o parte din tinerețea mea și o irosisem în lupte grele, făcându-mi idealuri, pentru neam și țară. Credeam că noi eram chemați să înlăturăm sărăcia și mizeria, ca să aducem mângâiere neamului nostru obidit.** Nu doream nimic decât să văd pe unde mă duc că românul este mulțumit. **Idealuri spulberate, sărăcie lucie, foamete, războiul bătea la poartă și SIMA nu era capabil să ia măsuri care să producă ceva bucurii. Numai ambiții, certuri,** Pătrașcu acaparator, pe sub ascuns, de bunuri. În afara lor, dezastru." (pg. 330)

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Ștefan Buzescu, student, 22 ani

Spiritualitate

BISERICA ROMÂNĂ, ÎN FAȚA MASONERIEI (I)

- Studiu asupra francmasoneriei întocmit de Î.P.S. Mitropolit dr. Nicolae al Ardealului și votat de Sfântul Sinod în ședința din 11 martie 1937 -

CE ESTE FRANCMASONERIA?

Francmasoneria este o societate secretă, răspândită azi în lumea întreagă, pretinzând a avea un scop filosofic și umanitarist.

Nu vom începe prin a da o definiție completă a francmasoneriei, ci vom arăta pe rând originile, organizația și diferitele ei aspecte, rezumându-le la sfârșit într-o definiție.

1. INCEPUTURILE FRANCMASONERIEI

Începuturile francmasoneriei formează un subiect de interminabile discuții.

În forma de astăzi ea există din 1717, când patru loji engleze s-au întrunit la Londra și au format Marea Lojă a Angliei. La 1723 Andersen întocmi Constituțiunile acestei organizații pe baza Constituției mai vechi a "lojilor de zidari" din Anglia. (Acestea erau numai cu numele de zidari, în ele intrau orice fel de oameni.) Constituțiunile lui Andersen sunt legea fundamentală a francmasoneriei.

2. ORGANIZAREA FRANCMASONERIEI

Membrii Francmasoneriei sunt împărțiți în grade oculte. **Membrii dintr-un grad nu știu nici cine face parte dintr-un grad superior**, nici cine face parte din același grad cu ei, știu numai cine face parte din gradele inferioare.

Din punct de vedere al numărului gradelor, precum și al altor caracteristici rituale, francmasoneria se împarte în *diferite rituri*.

Astfel exista *francmasonerie ioanită (sau albastră)*. Membrii acesteia sunt împărțiți numai în trei grade: ucenic, calfă și maestru. Apoi este *ritul scoțian (sau roșu)* care cuprinde așa-zisele grade înalte, 30 la număr, iar și mai sus de acestea sunt gradele invizibile. De obicei însă francmasoneria ioanită nu există decât ca treaptă inferioară, supusă celei scoțiene. **Gradele înalte și invizibile sunt cele care conduc din umbră toată vasta organizație a francmasoneriei, în mod unitar, pe tot globul pământesc.** În vârful piramidei stă Patriarhul, sau *Împăratul neîncoronat al lumii.*

Ridicarea într-un grad nu se face prin alegerea de jos, ci prin selecție de sus: cei din gradele superioare ridică pe cine vor, dintr-un grad inferior la un grad superior.

Intrarea în orice grad se face printr-un jurământ și printr-o inițiere. Cel ce intră în gradul nou se obligă să păstreze secretul față de tot ce va vedea și va cunoaște în acest grad. Prin inițiere i se comunică taine din învățătura și misiunea francmasoneriei, necunoscută de gradele inferioare. Secretele comunicate gradelor inferioare sunt anodine, dar cele comunicate gradelor superioare sunt grozave.

Alături de această organizație, ocultă chiar pentru membri, există una administrativă, secretă pentru profani.

În fruntea fiecărei loji se află un venerabil cu rol de președinte, ajutat de mai mulți demnitari. Toți sunt aleși pe un an de către membrii lojei.

3. FRANCMASONERIA ȘI EVREII

Evreii au un rol preponderent, chiar dominant în francmasonerie. Toate gradele înalte și invizibile au fost create și sunt ocupate de ei. Bauer, Pirlet, Caillard, Iacome, Morin, Francken, Moise Cohen, Isaac long **întemeietorii francmasoneriei gradelor superioare din Franța și America, au fost toți evrei.** În Ungaria majoritatea francmasonilor erau evrei, iar conducerea era aproape exclusiv în mâna lor. ***„Biserica israelită e aliatul nostru firesc, ea ne sprijină și o mulțime de iudei sunt în rândurile noastre"***, se spunea în ***revista francmasonilor*** *din Ungaria, Acacia, 1908, nr. 62.* În Germania lojile dependente de Marea Lojă din Hamburg erau de asemeni ocupate în majoritate de evrei. În Turcia conducătorii francmasoneriei erau evrei. În Italia șeful francmasoneriei era faimosul evreu Ernesto Nathan, care a ajuns primar al Romei. Francmasoneria franceză a fost condusă în trecut de evreii Cremieux și Gambetta.

4. Masoneria nu este numai o simplă reuniune filantropică sau școală filosofică, ci alcătuiește un sistem mistagogic care reamintește de vechile religii sau culte misteriaco-păgâne din care își trage obârșia, alcătuind o urmare și o reînviere a lor... Astfel francmasoneria, în chip clar, este o religie misteriacă cu totul diferită, separată și străină de religia creștină... Masoneria are slujbe religioase proprii, ca ceremonia învierii în chip de lup, sau botezul masonic, ceremonia recunoașterii căsătoriei sau căsătoria francmasonă, parastasul francmasonic, inaugurarea templului masonic etc.

5. FRANCMASONERIA ȘI CREȘTINISMUL

Francmasoneria se prezintă, așadar, ca o **quasi-religie**, cu zeul ei propriu: Hiram. În realitate ea nu admite o ființă personală la conducerea lumii, precum nu admite un principiu personal în oameni. Ea preconizează un panteism naturalist: Hiram simbolizează forța universală care își ia temporal măști individuale, prezentându-se sub formă de persoane trecătoare.

„Un actor misterios deține rolul personalității noastre. Cine este artistul care nu se arată în scenă, ci rămâne travestit și mascat?... E o energie consacrată Marei Opere, forța indestructibilă ca orice altă forță. Această energie este independentă de instrumentul prin care se manifestă printre noi. Ea se transforma fără a se stinge... Cine lucrează deci în noi, dacă nu forța care anima pe predecesorii noștri? Hiram, care învie, este o realitate. Să știm să medităm și să înțelegem. Că indivizii dispar, puțin importa, dacă energia care lucra în ei subzistă. Să ne dezinteresăm deci de o nemurire pe care ne-am reprezentat-o ca individuală."

„Individul este produsul tranzitoriu și repetat al unei cauze permanent constructive. În ce privește pe Marele Arhitect al Universului, trebuie să notăm că această expresie nu intenționează să impună o credință. ***Să ne păzim deci a ceda acelei leni a spiritului care confundă pe Marele Arhitect al inițierilor cu Dumnezeul credincioșilor".***

Francmasoneria este raționalistă. **Ea îndeamnă pe membrii săi să supună totul cugetării raționale ca filtru suprem pentru tot ce au să admită.** Iată ce zice un alt francmason: ***„Idealul francmasoneriei consta în a construi pe nesimțite o republică universală*** *și democrată a cărei regină va fi rațiunea, iar Consiliul Suprem, Adunarea Înțelepților. În virtutea principiului care a prezidat la nașterea francmasoneriei, ea va putea,* ***bazându-se nu pe voia unui Dumnezeu inaccesibil****, ci pe imperativele Rațiunii, să dea o viață moralei creștine".*

Din acestea rezulta și raportul francmasoneriei față de creștinism. Mai putem aduce câteva citate pentru a arăta atitudinea directa a francmasoneriei față de creștinism. Tot autorul din care am citat mai sus declară: ***„Mai vedeți mântuirea oamenilor într-o renaștere religioasă? O! visul imposibil!*** *Bolțile sanctuarelor ale căror ruine voiți să le reparați, nu vor mai vedea niciodată decât un ecou slab al rugăciunilor de odinioară.* ***Nu mai există Dumnezeu pentru a mai învia morții și Acela (Hristos) ale cărui accente magice deschideau mormintele, nu mai poate spera ca un miracol asemănător va opri coborârea lui lentă în groapa uitării. Mai mult ca totdeauna o credință laică se substituie unei credințe supranaturale".*** Francmasonul Osw. Wirth în lucrarea citată compara pe Hiram cu Hristos, ambele nume exprimând doar același simbol al trecerii energiei cosmice dintr-o persoană ce dispare definitiv în alta ce apare (moartea și învierea lui Hiram).

Francmasoneria e prin excelență dinamică. Ceea ce cere mai mult adepților e acțiunea, **reclădirea lumii conform principiilor ei.** Astfel francmasoneria lupta cu îndârjire sa elimine din omenire concepția opusă ei, creștinismul, și instituția care-l susține, Biserica. **Devizele ei sunt: Separarea Bisericii de Stat, școala laică, căsătoria civilă, difuzarea principiilor anticreștine în masele largi.** În unele state cum sunt Franța, Spania, Rusia, devizele acestea au fost realizate. În alte țări se merge cu pași repezi spre această stare. Biserica stă în fața ofensivei puternice a unui dușman necruțător.

6. SCOPUL FRANCMASONERIEI

Francmasoneria își ține ultimele ei scopuri în secret. Dar fără voia ei se strevăd adeseori aceste scopuri, din mărturisiri masonice mai mult sau mai puțin învăluite.

Regulat, francmasoneria spune că scopul ei este cercetarea adevărului și acțiunea caritativă. **Dar de o acțiune caritativă francmasonică nu s-a împiedicat nimeni până acum.** ***Și apoi, de ce ar fi lipsă de o asociație clandestină și de secrete, pentru desfășurarea unei acțiuni caritative?***

În realitate, când masonii explică mai larg sensul acțiunii lor caritative, vezi că e vorba de o fericire a lumii prin scăparea de ideile ei de acum, prin așezarea ei pe temeliile principiilor raționaliste masone. „Binefacerea pentru mason nu se confundă cu ceea ce s-a convenit să se numească caritate. Cedarea câtorva bucăți de pâine, din prisos, nu-l achită de datoria sfântă ce o contractează inițiatul față de umanitate. A face bine comportă un întreg program de viață". Într-o formă eufemistă, **francmasonul Osw. Wirth arată, așadar, că nu caritatea este scopul francmasoneriei.**

Iar cercetarea adevărului de care vorbește francmasoneria trebuie înțeleasă ca o lansare a tuturor ideilor de destrămare a Statului și a Societății. ***Toate ideile de extrema stângă ale comunismului au fost pregătite în loji și aplicate de francmasoni. La fel, toate ideile anticreștine, de totală emancipare a instinctelor omenești inferioare*** *de sub prestigiul virtuților creștine. De la Marx până la Lenin și Trotzki, toți șefii mai de seamă ai comunismului au fost evrei și francmasoni, sau cel puțin francmasoni.* Ziarul francmason *latomia* scrie (iulie 1849, p. 237): ***„Nu putem decât să salutăm socialismul ca pe un excelent aliat al francmasoneriei în munca de înnobilare a omenirii, în străduința de a promova binele omenirii. Socialismul și masoneria împreună cu comunismul au țâșnit din același izvor".***

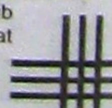
Scopul francmasoneriei stă în legătură cu soarta întregii omeniri. **Francmasoneria luptă pentru o anumită direcționare, pentru o anumită țintă a întregii vieți omenești colective și individuale.**

Care este acest scop?

Dintr-o mulțime de mărturisiri masonice și din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a francmasoneriei, rezultă că acest scop este întemeierea unei republici mondiale, condusă de francmasoni, adică de evrei. O republică cu desăvârșire laică, cu o omenire îndobitocită de mizerie și de patimile inferioare dezlănțuite.

Iată ce spune același francmason Osw. Wirth, în "Manualul Maestrului": *„Să avem curajul să ne zicem religioși și să ne afirmăm apostoli ai unei religiuni mai sfinte decât toate celelalte.* ***Să propagăm Religia Republicii, care va forma inima cetățenilor și va cultiva virtuțile republicane".*** Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea francmasoneriei a format

obiectul Congresului mondial al francmasoneriei din 1900, ținut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim. Aceasta înseamnă, fără metafore, restabilirea dominației lui Israel asupra lumii întregi.

Numai din tendința francmasoneriei, după republica laică, internațională și extrem de democratică se explică de ce toate revoluțiile de la cea din 1789 încoace, toate loviturile date creștinismului, principiului monarhic și național, principiului autorității, sunt opera francmasonilor. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului național și a factorului creștin au desființat francmasoneria. Așa a făcut și Italia prin Mussolini în 1925, și Germania prin Hitler. În Ungaria a fost desființată după prăbușirea comunismului lui Bela Kuhn, dovedindu-se că acest comunism a fost creația lojilor.

7. FRANCMASONERIA IN ROMÂNIA

Nu vom face un istoric al francmasoneriei în România. Până la primul război nu s-a bucurat de dezvoltare remarcabilă. Abia de la război încoace și mai ales în ultimii vreo 10 ani a luat un **avânt ce dă de gândit.**

Din cele șase grupe francmasonice române, una e pur evreiască: B'nai B'rith, alta, Federația Lojilor Simbolice de Rit Ioanit din România, e evreo-ungurească (în Ardeal) și în 1933 s-a unit cu Marea Lojă Națională Română, iar a treia e evreo-nemțească: Marea Lojă Germană din România.

Românii se găsesc numai în celelalte trei: Marea Lojă Americană din România (afiliată la Marea Lojă Americană din New York), Marele Orient din România (afiliat la Marele Orient din Franța), și care cuprinde 90% evrei și, în sfârșit, **Marea Lojă Națională din România, care afișează tricolorul, afectează lupta contra celeilalte francmasonerii**, pe motiv că e jidovită, **dar aceasta e numai o mască cu scopul de a vâna cat mai mulți ofițeri și alți buni români.**

Marea Lojă Națională, condusă până în 1933 de dl. Pangal, în acel an s-a rupt în două, o parte lojile ei – cele provinciale și cinci din cele zece bucureștene – constituindu-se separat, în frunte cu dl. MIHAIL SADOVEANU.

Dar pe dl. Sadoveanu l-au urmat numai masonii din primele trei grade, cei din gradele superioare au rămas cu dl. Pangal.

Și cum masonii primelor trei grade sunt conduși de cei din gradele superioare, se pare că schisma din Marea Lojă Națională e tot numai o cursă pentru românii naivi pe care prestigiul unui Sadoveanu îi atrage mai mult decât dl. I. Pangal. De altfel, gruparea d-lui Sadoveanu s-a aliat cu Marele Orient.

Foarte sistematic zeflemisește dl. M. Sadoveanu credința creștină ortodoxă pe care o socotește o credință pentru naivi, mult inferioară științei „egiptene" a „Magului" superior în romanul „Creanga de aur".

Numărul masonilor din România era încă în 1932 întristător de urcat. Astăzi (n. n.: 1937) se pare că sunt și mai mulți. În 1932 aveam 3300 masoni. Cehoslovacia avea 60, Iugoslavia 900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaște că **România față de aceste țări vecine are enorm de mulți.** Influența masonilor în viața mai nouă a Statului nostru se resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere. **De altfel, și în Marea Lojă *Națională* se află evrei.**

8. AȘA-ZISA MASONERIE NAȚIONALĂ ROMÂNĂ

Dar asupra Masoneriei Naționale Române trebuie să insistăm ceva mai mult.

Despre ateismul Marelui Orient din România și al Marii Loji Naționale a d-lui Sadoveanu nu poate fi nici o îndoială, odată ce el este în strânsă comuniune cu Marele Orient din Franța, despre care însăși întâmpinarea Masoneriei Naționale Române către Sfântul Sinod spune: *„Prima mare organizație dizidentă a fost așa-numitul* ***Mare Orient din Franța, care încă din secolul al VIII-lea s-a îndepărtat încetul cu încetul de masoneria tradițională, suprimând obligativitatea credinței în Dumnezeu și în nemurirea sufletului, precum și aceea a contractării jurământului pe Sf. Scriptură, dintr-un așa-zis spirit de liberă cugetare****, și ajungând în anul 1878, la însăși primirea ateilor în Ordin.* Aceasta a provocat, după cum era și firesc, o imediată ruptură a relațiilor între marile loji masonice regulate cu Marele Orient din Franța, și de atunci încoace atât Marele Orient din Franța cât și toate organizațiile afiliate lui, din lumea întreagă, sunt socotite ca schismatice, eretice și orice relații sunt interzise între masonii regulați și membrii acestor organizații".

Noi vom arăta, în primul rând, că există relații între organizațiile masonice cu care este afiliată Masoneria Națională Română și între cele ce stau în legătură cu Marele Orient din Franța, iar în al doilea rând vom pune în adevărata lumină atitudinea față de religie a masoneriei, ce se pretinde adversara Marelui Orient din Franța.

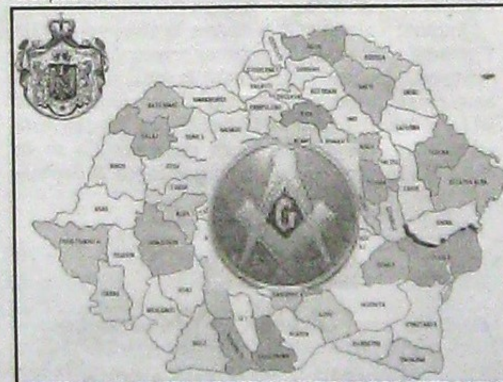
A) Marele Orient din Franța și Marea Lojă din Franța stau în așa strânse legături, încât **în fiecare an se adună delegații lor într-un convent comun.**

Marea Lojă din Franța însă face parte din Asociația Masonică Internațională (A.M.I.) cu sediul în Geneva, împreună cu Marile Loji din Belgia, Bulgaria, Grecia, Luxemburg, Norvegia, Polonia, Portugalia, Elveția, Cehoslovacia, Spania, Viena și Iugoslavia, dintre care multe au" legături cu Masoneria Națională Română (vezi întâmpinarea amintită mai sus.) De altfel A.M.I. luptă pentru ca *„într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat, lanțul mondial să se încheie în sensul ca diferitele dialecte masonice ale umanității să se unească într-o limbă comună"*. **Deci și acum sunt numai deosebiri dialectale.**

Cu Marele Orient din Franța are legături Marea Lojă din Viena. Ori Marea Lojă din Viena stă în relații oficiale cu Marea Lojă din Anglia și deci și cu Masoneria Națională Română.

Cu drept cuvânt observa francmasonul Hasselbacher în opera sa monumentală, Entlarvte Freimaurerei 1936, vol. I, p.71: „Orice școlar care cunoaște regulile elementare de matematică știe că: două mărimi egale cu o a treia, sunt egale și între ele. Dacă a = b și b = c, atunci și a = c". Dacă Masoneria Națională Română are legături cu cea din Austria, iar aceasta cu Marele Orient din Franța, evident că prin masoneria austriacă există legături și între Masoneria Națională Română și Marele Orient Francez.

Ce înseamnă că două organizații masonice au legătură, și ce înseamnă că legăturile acestea sunt suspendate?

Când două organizații masonice stau în legături atunci ele comunică oficial prin organele lor conducătoare. Astfel, în *„Regulamentul de organizare și funcționare al Marii Loji Naționale Române"*, art. 45, lit. i, se spune despre Consiliul Marii Loji Naționale, care este puterea ei executivă, că *„reprezintă împreună cu Marele Maestru, Marea Lojă Națională din România pe lângă conducerea supremă a fiecărui rit de pe lângă marile puteri masonice străine"*.

Legăturile acestea primesc un caracter și mai permanent și mai concret prin aceea că cele două organizații masonice în legătură își desemnează câte un delegat, care e numit membru regulat cu un rang superior în Marea Lojă prietenă.

Iată ce spune citatul Regulament în această privință, la art. 6: *„Marele Maestru poate să numească pe orice frate ca să-l reprezinte într-o Mare Lojă soră din străinătate, de asemenea el poate numi ca membru al Marii Loji Naționale din România, cu rangul pe care-l crede potrivit, pe orice frate desemnat ca reprezentant al Marelui Maestru al unei Mari Loji soră din străinătate"*. **În felul acesta în fiecare organizație francmasonică sunt prezente organizațiile străine masonice.**

În afară de aceste legături, membrii din lojile unei organizații pot vizita oricând lojile de grad egal sau inferior ale unei organizații străine, iau parte la festivitățile lor și pot fi numiți membri de onoare ai acelei organizații străine.

Francmasonul Hasselbacher dovedește în opera citată, pe baza unui vast material din arhivele lojilor germane desființate, că **suspendarea legăturilor între două organizații masonice lasă mai departe putința membrilor din lojile unei organizații de a vizita lojile celeilalte organizații,** numai că aceste vizite n-au un caracter oficial, ci numai unul oficios. **Masonii individuali sunt frați pe tot globul pământesc, oricărei organizații ar aparține.** Oricărui rit ar aparține un mason, el este frate cu toți masonii de pe glob.

De altfel, **aceste suspendări de relații sunt accidentale**, ele nu sfărâmă unitatea și simpatia fundamentală care leagă întreaga francmasonerie universală. Și se depun totdeauna cele mai mari străduințe ca aceste suspendări să înceteze cât mai repede, și unitatea să devină tot mai strânsă. Ba mai mult, aceste suspendări de relații au loc numai între organizațiile masoneriei ioanite, a primelor trei grade. **Masoneria gradelor superioare e un front unitar.** Ori masoneria primelor trei grade e numai un stadiu de trecere spre cea superioară și e condusă de aceea. Deci supărările între organizațiile masonice subalterne sunt numai niște iluzii, niște concesii făcute spiritului neprogresat în masonerie al **membrilor inferiori, cărora le place să creadă că sunt în ceartă cu masoneriile străine.**

Dăm câteva citate în acest sens din cartea masonilor vienezi, Das Blaubuch der Freimaurerei (Viena, 1933):

„Organizarea ritului scoțian este foarte potrivită pentru urmărirea și ajungerea scopului său depărtat.

Existența factică a unui lanț mondial francmason, cel puțin în cadrele ritului, este în opoziție cu organizațiile, din nefericire încă așa de neîncheiate, ale francmasoneriei ioanite, care se luptă între ele din motive dogmatice.

Ritul scoțian cu ale sale 36 de Supreme Consilii constituie pentru toate teritoriile francmasone cu o aceeași doctrină, un același mod de a lucra, așadar unul și același front unitar francmasonic. Ritul scoțian este afară de aceea un pașaport către toate atelierele corespunzătoare ale masoneriei și oferă așadar raza cea mai mare de acțiune".

Să observăm ca Marea Lojă Națională Română, care are sub administrația sa gradele 1-3, este sub autoritatea Supremului Consiliu de grad 33 al Ritului Scoțian Antic și Acceptat.

Între cele 36 supreme Consilii numite în cartea citată, se află și cel din România și cel din Franța, autoritatea supremă a masoneriei franceze.

Pentru întărirea unității între organizațiile gradelor inferioare lucrează, afară de amintita Association Maçonique Internationale cu sediul la Geneva, care întrunește Marile Loji Simbolice (ale primelor trei grade), Die Allgemeine Freimaurerei Liga (Afeme) cu sediul în Basel, care întrunește pe masoni individuali pentru a realiza lanțul mondial al masoneriei. Aceste organizații țin des congrese în diferite centre europene.

În cartea francmasonului Hasselbacher, în vol. I, p. 53-80 se găsesc multe citate de ale francmasonilor ca masoneria este una. Marele Maestru al Marei Loji din Bayreuth, prof. Blunschli care a scris în Freimaurerei Zeitung din 11.IV.1874: ***„De câteva zeci de ani lojile se adună și iau un caracter tot mai național, deși misiunea lor este internațională. De ce aceasta? Ce sens are? Căci dacă francmasoneria nu are nimic cu patria, de ce se îmbracă în forme naționale? Sâmburele cel bun al acestei mișcări este trebuința după o mai mare consolidare, pentru a valorifica mai bine puterea confederației masonice.***

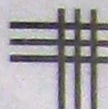
Însemnătatea internațională a masoneriei nu e slăbită prin aceasta, dimpotrivă, puterea ei de acțiune, eficacitatea ei devine și mai urcată".

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Document

DIN PRESA LEGIONARĂ INTERBELICĂ
ZIARUL ”OMUL NOU” - BRĂILA

La sfârşitul anului trecut şi începutul acestui an v-am prezentat ziare şi reviste legionare, care au apărut în ţară în perioada 1927-1938.

Întrucât la *Biblioteca Academiei Române* nu există încă un fişier care să grupeze presa legionară, depistarea acestor publicaţii total necunoscute publicului larg şi chiar istoricilor cere, fireşte, timp, şi mai ales răbdare, deoarece este sinonimă cu "căutarea acului în carul cu fân".

Recent am "descoperit" ziarul "*Omul Nou*" care a apărut în Brăila tip de doi ani, în intervalul **10 febr. 1936 - 2 febr. 1938** (când a fost suspendat odată cu instaurarea dictaturii personale a lui Carol al II-lea).

A avut o periodicitate bilunară şi apărea sub conducerea unui comitet, sediul redacţiei fiind iniţial pe str. Mihai Bravu nr. 228, apoi mutându-se în str. Rahovei nr. 76.

"Motorul" acestui ziar a fost *avocatul Stere Mihalexe*, directorul ziarului, prezent număr de număr cu articole, unele fiind, prin temele dezbătute, remarcabile.

În NR. 4, bunăoară, apare sub iscălitura lui Stere Mihalexe articolul "*Rătăcirea prietenilor noştri nelegionari*".

Alături se află un nume care a intrat în istoria Mişcării Legionare: este vorba de colonelul Ştefan Zăvoianu care semnează articolul "*Minunea taberelor de muncă*".

Tot în acest număr găsim un apel legionar lansat de Corneliu Zelea Codreanu, şi articolul "*Ce crede un Legionar*".

În NR. URMĂTOR, 5, colonelul Ştefan Zăvoianu este din nou prezent, cu articolul "*Învierea*", alături de acesta fiind foto-reportajul "*Şantierul de la Lacul Dulce, unde muncesc legionarii brăileni*".

O pagină din ziar cuprinde "*Revista presei legionare din ţară*" în care se prezintă, pe scurt, revistele "*Vestitorii*" (din Bucureşti), "*Iconar*" (din Cernăuţi) şi "*Revista mea*" (din Cluj).

NR. 6 al "Omului Nou" are un conţinut variat; iată sumarul bogat şi atractiv al acestui număr: "*Strigoii*" (pe marginea congresului studenţesc ţinut la Târgu Mureş), "*În drum spre Zenit*" - semnat de Dumitru Popa, "*Conferinţa Gen. Cantacuzino–Grănicerul la Brăila*", "*Un alt şantier legionar în pădurea Comorofca*" şi "*Parastas la Mânăstirea Neamţ pentru martirii legionari, unde au participat 3000 de oameni*".

2 lei exemplarul

Omul nou

Apare sub conducerea unui comitet

LEGIONARI,

ION MOŢA, întemeietor al mişcării legionare, preşedinte de onoare al studenţimii române;

Dr. VASILE MARIN, comandant legionar, şeful organizaţiei Capitalei, amândoi după 14 ani de chinuri, lovituri şi închisori, îndurate pentru credinţa în neamul românesc, au adormit pentru totdeauna pe frontul dela Mahadahonda, întru apărarea Mântuitorului Iisus Christos.

Vestea sfăşietoare a căzut ca un trăznet peste noi. Ea va cutremura pe orice român. Am dat lui Dumnezeu pe cei mai buni copii ai Neamului acestuia.

Generalul Cantacuzino, pleacă mâine ca să readucă în ţară trupurile lor.

Titlul ziarului este tipărit în culoare verde.

NR. 8 are, de asemenea, articole care se referă la cele mai diverse probleme.

Se remarcă atât prin titlu, cât şi prin conţinut, materialul iscălit de Dumitru Pană şi intitulat "*3 – 2 = 1 + ceva*".

NR. 10 are şi el un conţinut dens, ancorat în actualitatea vremii.

Se distinge recenzia "*Cartea Căpitanului*" de Frunză Simion şi materialul "*Generaţia nouă*", autor fiind G. Pârlea.

În NR. 13 Sp. Luis Gheorghiu este prezent cu articolul "*Creştinism şi comunism*", iar **din NR. 14 şi 15** se reliefează titlurile "*Strigoii*" de Stere Mihalexe, directorul ziarului, "*Dl. profesor Ion Zelea Codreanu în vizită în judeţul Covârlui*", "*Cine este împotriva Mişcării Legionare*" - semnat de Ionel Rădulescu şi "*Generaţia nouă şi politica veche*" (nesemnat).

NR. 18, datat 27 febr. 1937, are şi el semnături foarte cunoscute: Vasile Băncilă - cu "*Întoarcerea Argonauţilor*" şi Ernest Bernea - cu "*O mare biruinţă legionară*". Un alt articol interesant, "*Legionarismul şi muncitorii*", este redactat de către Constantin Mani.

Întrucât acest număr a apărut în preajma zilei de 1 martie, reproduc un pasaj interesant despre mărţişorul legionar: "*Cel mai frumos mărţişor al anului este mărţişorul legionar, care cinsteşte pe Moţa şi Marin, căzuţi la Majadahonda: crucea este verde, cu o cunună de frunze de stejar. Ea se va pune în vânzare numai prin organizaţiile şi debitele legionare*".

Se sintetizează organizarea funeraliilor pentru Moţa şi Marin, care au avut loc la Bucureşti, prin: "*panică la Ocultă, panică în Parlament, panică la duşmani: lumina, vitejia şi elanul legionar i-a orbit. Noi cântăm cu bucurie*".

Se reproduce scrisoarea adresată de Patriarhul României, Miron Cristea, părintelui Moţa, tatăl eroului Ion Moţa, din care reproduc un mic fragment: "*El n-a întrebat ce biserică e? Ce Cruce e? Ce supremă concepţie creştină!*".

Redau câteva titluri din **NR. 26 apărut la 10 aug. 1937**: "*Ancheta de vară*" - de Vasile Băncilă, "*Ţărănimea legionară românească*" - de George Stanciu, "*Moarte de legionar*" - de prof. Sp. Luis Gheorghiu şi "*Pentru tine, camarade*".

NR. 29, din 26 oct. 1937, este închinat morţii gen. Cantacuzino-Grănicerul, şefului partidului "Totul pentru Ţară" (epresia politică a Mişcării Legionare).

Fotografiile îl prezintă pe Căpitan decorându-l pe General, ca şi pe gen. Berthelot când îl decorează, de asemeni, pe faimosul General, pe front, în 1917.

Legate de acest trist eveniment sunt articolele: "*Cu moartea spre moarte*" - de Stere Mihalexe, "*Plecarea generalului*", "*Din viaţa generalului*" şi câteva fotografii realizate la înmormântarea şefului partidului "Totul pentru Ţară".

Un ferpar anunţă în acest număr că prof. universitar ieşean Corneliu Şumuleanu a murit.

NR. 32 cuprinde, printre altele: "*Arhanghelii în istoria românească*" - de Vasile Băncilă şi "*Conferinţele lui Mircea Eliade şi Nae Ionescu*" ţinute în Sala Teatrului la 30 ianuarie şi, respectiv, la 13 febr.

ULTIMUL NR., 33 apare la **2 febr. 1938**.

Se publică o circulară a Căpitanului intitulată "*Omul şi pogonul*" (în care se desfiinţează calomnia lansată la adresa Mişcării), articolul "*Legiunea pedepseşte pe hoţi şi mincinoşi*", şi o amplă relatare de la Sala Teatrului, care gemea de lume venită să-l audieze pe poetul Radu Gyr.

Pot spune că ziarul brăilean a fost unul din cele mai bune publicaţii legionare din provincie. Exemplele pe care le-am dat sunt argumentele care susţin această afirmaţie.

G. Emilian

***

RADU GYR

ÎN LOC DE BRAŢE

În loc de braţe fără vlagă,
păduri înalte-aş vrea să am;
pe crengi să leagăn lumea-ntreagă
şi s-o cuprind cu orice ram.

În loc de paşi fără putere,
paşi mari de vânt aş vrea să-ncalţ;
cu-o talpă-n mări, cu alta-n sfere,
sus, printre taine, să mă-nalţ.

În loc de ochi ce nu ştiu toate,
aş vrea adâncuri fără fund,
să sorb văzduhuri înstelate
şi-n mine zarea s- scufund.

Şi-n loc de putrede cuvinte,
aş vrea miresme sau lumini,
s-adun minunea ta fierbinte,
o, cântec, care-n piept suspini...

POARTA

Sunt ca o poartă maramureşeană,
cioplit din paltin sau din carpen greu...
Sub streaşină de şiţă pădureană,
mă-nchid şi mă deschid în raiul meu.

Un stâlp de foc în dreapta-mi stă credinţa,
stâlp negru-n stânga deznădejdea-mi ştiu,
şi între ei mi-am răstignit fiinţa,
sculptată poartă, prag înalt să fiu...

Şi astfel, ca-ntre-un înger de lumină
şi-un diavol încrustat în stâlpul dur,
împărătească, poarta mea suspină
şi sângeră-ntre beznă şi azur.

("ULTIMELE POEME")

ZIG ZAG PRIN BASARABIA:
CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (III)

(continuare din pag. 4)

În apropierea gării comerţul ambulant este acum în floare. Pe trotuare oameni săraci îşi "etalau" mărfurile pe ziare: fel de fel de antichităţi care nu mai folosesc astăzi la nimic, cum ar fi plăci pentru pick-up, magnetofon de 20 kg, marca "Kastan" sau T.V. alb-negru portabil, cu ecranul mare cât o carte. Multe lucruri de îmbrăcăminte şi încălţăminte, cărţi, ligheane de aramă şi samovare din timpul ţarului, biblii, saci de iută, pendule, sfeşnice din alamă şi ... becuri. Nimic care să suscite interesul. Privitori sunt mulţi, însă cumpărători prea puţini, deşi preţurile sunt simbolice. Nimeni nu-şi lăuda marfa, nu făcea elogiul chilipirului, tăcerea acoperea deznădejdea vânzătorilor, cei mai mulţi dintre aceştia fiind oameni în vârstă.

La ieşirea din gară sunt câteva mici unităţi de alimentaţie publică, cu terase curate care au doar 3-4 mese. Am luat şi eu loc la una dintre acestea unde am consultat lista de meniu ce avea trecută pe ea câteva produse. Ciorba de pasăre se numea "zamă", şniţelul era cunoscut sub numele de "bătută", iar colţunaşii cu smântână aveau un nume pur rusesc pe care însă nu-l mai reţin. În timp ce mâncam m-a frapat o voce plăcută de la de combina muzicală: era vocea lui Ion Raiburg care interpreta nişte melodii superbe, autentice. Am cumpărat ulterior CD-ul cu acest interpret la mare vogă în Chişinău, din păcate total necunoscut la noi, unde piaţa muzicală este dominată de cântăreţi care fac zgomot.

În faţa gării, parcul, bine întreţinut, cu fântâni arteziene, cu bănci, are în mijlocul lui o inscripţie: "Aici va fi înălţat un monument închinat victimelor represiunilor staliniste". O reparaţie care se impunea de multă vreme, ştiut fiind că din gara Chişinăului au plecat spre Siberia, în lagăre sau în mine, sute de vagoane pline cu basarabeni, pentru vina că au fost buni români, din toate straturile sociale: preoţi, funcţionari, medici, cei mai mulţi fiind ţărani înstăriţi, cu gospodării model, consideraţi "culaci" deşi îşi munceau pământul numai cu familia, neapelând la zilieri.

"Vidul" creat prin eliminarea elementului autohton a fost repede remediat prin aducerea în teritoriul dintre Prut şi Nistru a câtorva sute de mii de ruşi de pe meleaguri îndepărtate, necunoscători ai limbii române, promovaţi imediat în posturi cheie din economie şi cultură.

Dar asistăm la un paradox: la mică distanţă de viitorul monument dedicat victimelor represiunilor staliniste se află două monstruoase monumente, create în urmă cu şase decenii, anacronice: în faţa hotelului "Chişinău", pe un înalt fundament de granit, cocoţat cu kalaşnicovul în mână, se afla soldatul sovietic care, aşa cum scrie pe placa de marmură de pe soclu, "*a eliberat Moldova (!) în lupta cu armata germano-nazistă*" (mai trebuia adăugat şi hitleristă!); ceva mai încolo, în apropierea hotelului "Naţional", o altă statuie hidoasă, atât la propriu cât şi la figurat, care îl reprezintă, călare, pe "generalul" Kotovski (1881-1925). Cine a fost acesta: un hoţ specializat în furturile de vite şi oi de pe pământurile basarabene, anul 1917 găsindu-l în închisoare pentru faptele sale; eliberat de către Armata Roşie, a luptat în războiul civil, unde s-a "remarcat" prin actele de banditism şi cruzime şi mai ales prin vandalism, care au constituit treptele care l-au urcat în cel mai mare grad din armată, în ciuda analfabetismului său. A avut parte de o moarte pe măsură: a fost împuşcat de soţul amantei sale.

Poate aceste două monumente staliniste într-un viitor apropiat vor fi strămutate, întrucât nu prezintă nici cel mai mic interes astăzi pentru locuitorii oraşului. Nimeni nu depune, la soclul lor, vreun mic buchet de flori...

Am ajuns şi în locul unde se afla în anii războiului restaurantul "Berbec", patronat de bunicul meu, originar din Ploieşti, unde cel mai cunoscut şi elegant local purta acest nume (există şi astăzi), pe care el l-a copiat.

Acum însă restaurantul, ca şi casele şi magazinele mici care îl învecinau, nu mai există: în locul lor s-a amenajat o zonă verde cu pomi şi straturi de flori. Restaurantul, pe care îl văd prin ochii copilăriei, avea trei săli mari şi o bucătărie cu "foc continuu" unde munceau 5-6 femei, toate voinice trase parcă la indigo! Seara cânta o orchestră axată pe muzică populară, dar şi unele cântece create de momentul războiului; parcă le aud: "A plecat la vânătoare / Agarici, Agarici / Să vâneze bolşevici", sau: "Te recunosc şi pe întuneric, Bucureşti...". Localul era în permanenţă plin, o lume pestriţă apela la serviciile lui, dar şi mulţi soldaţi români şi nemţi. Duminica era "relache", personalul stătea acasă sau mergea la biserica din apropiere. Şi eu am fost de câteva ori la biserică duminica dimineaţă, însoţit de bunica mea, foarte religioasă, adeptă a postului de miercuri şi vineri. Parcă mă văd încălţat cu şosete albe şi pantofi de lac şi purtând, fudul, pantalonii "bavarezi" din piele, scurţi şi cu bretele, confecţionaţi în Germania.

Am redescoperit biserica, căreia nu-i reţinusem numele, Sf. Treime. Renovată după anii '90, după o inactivitate de câteva decenii, atrage atenţia trecătorului prin cupolele sale aurite şi pereţii exteriori vopsiţi într-un albastru deschis, plăcut. La intrare pe o placă stă scris laconic că biserica este monument istoric şi este ocrotită de stat.

Am pornit spre centru, trecând prin scurtul bulevard Iuri Gagarin care are, pe una din laturile sale, statuia cosmonautului. O pantă mică mă duce iar la amintiri: în timpul vacanţei, în copilăria mea, pentru a mă duce în centru am apelat la tramvai; acesta era liliput: un singur vagon cu două bănci din lemn, paralele, pe care puteau stea maximum 15-20 de persoane. Staţiile nu aveau nume, oraşul era tot în ruină, lângă vatman era la vedere o placă din lemn pe care scria Gară - Sobor (catedrală) şi Sobor - Gară. Tramvaiele mergeau ca melcul, făceau un zgomot strident şi, când se opinteau să urce panta de care am amintit, mai-mai să o ia la vale...

Am ajuns în continuare şi la bulevardul Ştefan cel Mare şi Sfânt, axul oraşului. Curat, cu o bogată vegetaţie, are pe laturile sale multe clădiri sobre, mari ca dimensiuni, cenuşii, cu o arhitectură asemănătoare Casei Scânteii de la noi.

Atrage atenţia prin dimensiunile sale Palatul Academiei de Ştiinţe, dar şi hotelurile din împrejurimi, concepute în acelaşi stil (preţurile camerelor încep de la 50 de euro / noapte, fără micul dejun) şi un cazinou având numele cel mai răspândit: desigur, "Las Vegas".

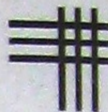
Două turle aurite ce străluceau puternic în lumina soarelui, mi-au atras atenţia şi, luând-o pe o stradă perpendiculară pe marele bulevard, am ajuns la o superbă biserică, Teodor Tiron. Lângă poarta din fier forjat se precizează că lăcaşul aparţine Patriarhiei Moscovei, Mitropoliei Chişinăului şi a întregii Moldove. Şi încă o precizare, anume că biserica aparţine Ministerului de Interne! Încurcate sunt căile Domnului... Interiorul bisericii stârneşte admiraţia: icoane mari aurite acoperă pereţii, scenele religioase şi sfinţii au fost realizate de mâna unui talentat artist. Am fost martor la o cununie între doi tineri: slujba se făcea în limba română, acompaniată de un cor fără cusur.

Am intrat şi în câteva mari magazine. Produse de calitate îndoielnică la preţuri destul de piperate. Cele electronice erau produse de firme total necunoscute, cele mai multe din China, îmbrăcămintea şi încălţămintea nu erau elegante. Lume multă, fireşte, în magazinele alimentare, pline cu fel de fel de produse. Peştele se afla la loc de frunte, proaspăt sau afumat, în peste 30 de feluri de conserve, importat din Rusia. La fel şi vinul, în mare sortiment, exclusiv din podgoriile Basarabiei, renumite în toată lumea pentru calitatea şi savoarea lor. Dar la unele preţurile erau prohibitive: o sticlă de 750 ml, cu un ambalaj modest, pe care se specifica numele podgoriei, "Purcari", costa în bani româneşti 60 lei. Cine ştie, poate în sticlă se afla elixirul vieţii, şi de-aici şi preţul.

Am ajuns iar la intersecţia cu strada Armenească, la capătul căreia se afla cimitirul pe care l-am descris la începutul articolului. Pe această stradă se află şi Piaţa Centrală, pe care am vrut să o vizitez, întrucât şi despre aceasta am amintiri din copilărie: la 2-3 zile bunicul meu făcea aprovizionarea pentru restaurantul său, de aici. Deşi era război, piaţa era extraordinar de bine aprovizionată, găseai tot ce doreai la preţuri mici. Fructele se vindeau cu "deseatca", adică în număr de 10, sau grămadă: nu se folosea cântarul. Putini de brânză, păsări de tot felul, legume, fructe, peşte, vinuri în butoaie mari, stăteau la dispoziţia cumpărătorilor. Belşug, nu glumă, în comparaţie cu Bucureştiul, unde cartela pentru alimente era indispensabilă traiului, cu mult sub nivelul perioadei interbelice. Bunicul meu închiria o căruţă în care punea, de fiecare dată, 15-20 de păsări, legume şi multe altele necesare pregătirii mâncării.

Piaţa nu mai are tarabe sub cerul liber: în locul acestora s-au construit peste 100 de mici magazine, unde, în cele mai multe, nu ai loc să te întorci. Aglomeraţie mare, mulţi negustori îşi vând marfa afară, pe unde apucă, în special fructe. Unii negustori scriseseră pe bucăţi de carton precizări care m-au făcut să zâmbesc şi pe care le-am notat: "Proaspete dulce banana din Sud Africa", "Lămâi coarje subţire, mioase din Egipet", "Roşii şi chipere dulce", "Dulce perşii moldoveneşti", "Zămoşi dulce uzbece , cu coarje subţire". În ton cu aceste anunţuri, în piaţă am văzut şi alte firme de alimentaţie publică ca "Bucătărie Culinară" şi "Bufetul Iniţiativă" !

(continuare în numărul viitor)

TEHNICI DE MANIPULARE

Am câteodată un soi ciudat de halucinaţie, un vis atât de frumos încât, visându-l, ştiu că nu poate fi real, şi atunci devine coşmar. Pe un fundal transparent, luminos, auzindu-se o muzică... fără accentul unor naţionalităţi conlocuitoare, în care nu s-au inventat încă „merţanu" şi „duşmanu", mă simt eu însumi, atât de întreg la minte şi de român cum aievea nu aş putea fi, iar în această armonie desăvârşită... mă uit la televizor. Nimeresc pe ProTV taman la ora cinci şi începe o emisiune culturală, apoi, pe Discovery, prind un reportaj despre recuperarea şi îngrijirea copiilor străzii. Ştiu că sună delirant, în realitate este mereu vorba doar de recuperarea şi îngrijirea animalelor fără stăpân, copiii sunt măturaţi cu delicateţe, cu şuturi în fund, înainte să înceapă filmarea, de asta, v-o repet, nici nu pot uita că este un vis. Mut pe alt canal, forţând, ce-i drept, nota, chiar la MTV Music Awards – gata, îmi zic, lucrurile vor intra pe făgaşul normalităţii... În timp ce răsuflu uşurat, urmăresc cu stupoare crescândă cum câştigătorul, înconjurat de o scenografie fără aluzii la prostituţie, susţine un recital plin de sensibilitate... mă trezesc urlând, sar în sus şi dau cu pumnii de pereţi!!! O, Doamne, ce vedenie, pesemne că am băut prea puţin?

Mă mai liniştesc: nici nu am televizor şi nici ce vedea la el, dar în ce hal m-am speriat!

Năucit de himere ca asta, m-am gândit la ce v-aş mai putea scrie dacă nu ar mai încerca nimeni să mă spele pe creier, să mă deznaţionalizeze ori să mă culpabilizeze pentru ce n-am făcut neam de neamul meu...

Vreau să aştern câteva rânduri ca şi cum noi, români plini de haz cum suntem, ne-am putea permite câteodată o pagină veselă. Printre atâtea supărări şi alarme, de ajung unii să ne creadă nebuni, ei bine, am să vă povestesc ce mi-ar fi plăcut mie, mai demult, copil fiind, să fac „când voi fi mare". Adică acum, când, vedeţi bine, nu pot să fac ce visam atunci. Să zbor în cosmos. De ce voiam să-mi fac bagajul şi... 3, 2, 1, 0, că doar nu fugeam de nimeni, totul părea în regulă, ce ştia un copil? "- Ce-i mama ta?" "- Medic." "- Dar tăticul?" "- Inginer." "- Dar tovarăşul Nicolae Ceauşescu?" "- Iubit conducător". Totul părea OK. La Revoluţie n-am înţeles nimic, abia mă făcuseră pionier. Ce lux incredibil că am fost copil în mijlocul dezastrului, când toată lumea credea că schimbă ceva fundamental, dar schimba doar forma, aparenţele! Ce noroc pe mine că nu mi s-a împovărat atunci conştiinţa, că n-am ştiut că România retrăieşte masacrul din noaptea de 21/22 sept. 1939! Ce noroc că nu am votat cu FSN, ca berbecul! Să fi avut de ales, nu mi-aş fi permis să-mi trăiesc copilăria, aş fi lăsat-o pentru vremuri mai bune. În fine, pornirile mele de cosmonaut nu-şi au originea în nimic din toate astea. Dar, simţindu-mă atunci inepuizabil, credeam că pot să plec şi, concomitent, să rămân, să fiu pretutindeni, într-o perpetuă explorare, fără dor de casă, pentru că aş fi fost acasă tot timpul... Căutaţi un număr din „Cutezătorii", lăsaţi la o parte tot ce ştiţi deja din maturitatea voastră oprimată de comunism, priviţi cu ochi de copil aşa cum încerc şi eu acum, şi poate că o să înţelegeţi.

Realitatea nu ajunge niciodată din urmă iluzia, şi astfel apare fenomenul invers, deziluzia, probabil cel mai răspândit sentiment de pe lumea asta, dintotdeauna. Când, de exemplu, numai am bănuit că steagul american de pe Lună cam fâlfâie, deşi acolo nu ar fi trebuit să sufle nici o adiere, eu, cu capul plin de Imperii Galactice, Dune şi Star Wars, am fost înspăimântat. Posibilitatea ca, de fapt, să nu fi călcat nici un Armstrong pe satelitul nostru singuratic îmi părea atunci cea mai cumplită trădare, destrămarea unei legende cu o puternică încărcătură afectivă. **De atunci, înşelăciunea la care suntem supuşi zilnic s-a banalizat**, ca fumul pe care îl tot respiri fără să mai tuşeşti. Desigur, aşa a fost de când noi nu ne născusem, dar **pentru fiecare vine un moment când deschide ochii** şi... mie unul chiar mi s-a făcut rău şi am trecut printr-o lungă deznădejde. După care nu m-am mai putut abţine să-i holbez cât cepele, cu atât mai mult cu cât devenea mai dureros, prezentul şi trecutul încăpând în ei în toată „splendoarea".

Copilul „clasic", mediatizat în continuu de groapa de gunoi Hollywood, trece inevitabil printr-o criză a tuturor certitudinilor fundamentale atunci când descoperă că Moş Crăciun nu există (bietul puşti trece din faza inocentă în cea rebelă). Compania Coca-Cola şi-a creat cândva, prin anii '30, o mascotă sezonieră cu haine roşii, barbă albă, obezitate, veselie morbidă, iar caricatura asta s-a grefat în mod sinistru pe tradiţia creştină deja confuză din America interbelică; apoi, cum Europa nu purta prezervativ, am luat-o şi ea. Mă gândesc că pentru ei, americanii ăia mici, Hristos, fiind supranatural, trebuie să vină din „Dosarele X" şi de aceea sărbătoresc „Xmas"-ul exact când sărbătorim şi noi Crăciunul.

Mi-a căzut inima în burtă când am înţeles că extratereştrii de la Roswell, chiar atunci, în 1947, puteau fi trucaţi – bineînţeles că nu era nevoie de efecte video speciale, şi bunica putea să croşeteze maimuţoi ca ăia! Nava lor avusese, chipurile, un accident – într-o carte SF ar fi fost un scenariu demult răsuflat, dar în „realitate" s-a înveşmântat în cel mai pur dramatism... Contextul era foarte potrivit pentru a se lansa un nou mit: „Războiul lumilor" al lui H. G. Wells împlinise o jumătate de secol, lumea aştepta să vadă odată şi odată nişte „marţieni" în carne şi oase. Îi dorea. Am crezut doar pentru că am vrut, din tot sufletul, să cred – eu, printre atâţia alţii.

Cum aş putea să vă explic dorinţa asta puternică de a găsi un „altundeva"? Şi în creştinism există, dar modul în care ne imaginăm alteritatea poate lua o mulţime de forme, dintre care probabil cea mai atractivă este cea a unei planete fizice, depărtate cu mult dincolo de „peste mări şi ţări". Ceea ce însă un copil nu află niciodată – o află, însă nemaifiind copil – este că atunci când cresc, majoritatea semenilor noştri de fapt scad, până când pârnaia de zi cu zi ajunge să le fie confortabilă, n-o mai conştientizează. Cred că din acest motiv tânjeam înainte după un oraş-planetă, iar astăzi Bucureştiul mi se pare prea mare.

Pentru cei care nu sunteţi familiarizaţi cu literatura science-fiction, vă voi da succint câteva idei generale, prin care se poate defini „moda" literară a generaţiei mele (puteţi să ne felicitaţi, am fost ultima generaţie dotată cu aşa ceva). Noi citeam orice era SF, prost sau excepţional; înţelegerea şi discernământul au venit mai târziu. **Aşadar, în general, în science-fiction:**

1. Oamenii depăşesc (nu contează cum) viteza luminii, altfel nu s-ar putea coloniza alte sisteme solare sau întâlni alte civilizaţii. Cea mai apropiată stea este Alpha Centauri, la vreo 4,5 ani-lumină de Soare, poate că peste vreo 2000 de ani ajunge şi amărâtul de Voyager pe acolo. Fiind mai demult un optimist, îmi imaginam că pe coclaurile alea trebuie neapărat să existe un alt Pământ, cu nişte extatereştri simpatici, poate verzi, primindu-ne cosmonauţii cu prietenie, când am binevoi să-i trimitem. Şi ajungem la...

2. *Umanitatea convieţuieşte cu extratereştrii, în pace sau război, însă categoric în relaţii asemănătoare cu cele dintre naţiunile umane*. Ideea asta duce direct la **mondializare: *umanitatea sub o conducere unică*,** *faţă în faţă cu omuleţii verzi care trag cu lasere roşii*. Este o porcărie, vedeam asta şi atunci, numai că *pentru un copil părea foarte drăguţ să fie toţi oamenii într-o barcă mare, vâslind cu înflăcărare spre un viitor măreţ*...

Păcat că ajungem la ceva şi mai dubios...

3. ***Toţi oamenii vorbesc dialecte ale unei limbi unice***, la care s-a convers într-un punct cheie al istoriei, de obicei cu puţin anterior colonizării spaţiului. Pur şi simplu, majoritatea scriitorilor SF au vrut un punct de pornire mai simplu pentru istoria lor imaginară, prezentul sau trecutul apropiat fiind un subiect foarte greu de dezvoltat (sau unii, mai porci, încercau să facă reclamă struţo-cămilei esperanto...).

Iar după colonizarea altor lumi...

4. ***Pământul este părăsit, din motive... tehnice.*** *Existenţa altor planete locuibile, cu sau fără noi pe ele, ar putea fi o consolare destul de bună pentru conştiinţa noastră din ce în ce mai apăsată de aşteptarea sfârşitului*. În multe romane SF coexistă astfel ameninţarea distrugerii Pământului (să zicem „moralizatoare", cu indulgenţă), prin poluare industrială sau război nuclear, cu optimismul veşnicei perpetuări a speciei homo-sapiens-sapiens-pe-naiba. Etcetera.

Ce am vrut acum, să dau cu pietre în cărţile pe care le-am iubit mai demult? **Acum le văd, într-adevăr, cu alţi ochi, mai puţin zâmbitori, pentru că prea ne-au obişnuit ele cu toate mizeriile ce ni se pregătesc, prea frumos împachetează moneda unică, limba unică, statul terestru, solar, galactic şi aşa mai departe. Prea multă nobleţe găseşte Asimov în ideea ca un grup restrâns de iniţiaţi să tragă toate sforile din umbră – exact asta este „Fundaţia", o masonerie science-fiction.**

Genul SF a ajuns să fie considerat de unii o unealtă excelentă pentru depopularizarea religiei şi trebuie să admit, eu, un fan al acestei literaturi, că uneori aşa este. Exemplific doar cu volumul de povestiri scurte ***„Nici un zeu în cosmos"***, apărut la Editura Politică, spre sfârşitul epocii de... aur (l-am cumpărat de la o tarabă, cu 5 lei, cât o bere), cu o prefaţă foarte clară în acest sens de Alexandru Mironov. Prefaţa este desigur odioasă, ca şi alăturarea unor capodopere cu nişte nulităţi, doar pentru că par să aibă aceeaşi temă, ridiculizarea credinţei. De ce să căutaţi aşa ceva? Dl. Mironov nu ar fi trebuit să ne prezinte „Zona crepusculară", nici „Star Trek", ci „Jurasic Park". Ca unul de-al casei. Se poate face o analogie perfectă, în ciuda diferenţei de stil, între naivitatea cu care se făcea pe vremuri literatura pentru „luminarea maselor" şi perfidia diabolică a cinematografiei de astăzi. Aceasta pare făcută de proşti pentru proşti, în realitate este subtilă, impecabil elaborată pentru a ne trimite minţile în letargie.

Noi, „pionierii" din comunism, am fost crescuţi cu idei trase de păr. Dar puteţi să vă imaginaţi astăzi un grup de puşti de liceu, sau chiar mai mici, adunându-se în pauze ca să discute despre cărţi? Noi, care făceam aşa ceva, nu eram o insulă, un grup de tocilari, şi nici nu am învăţat la şcoala de genii; eram o generaţie.

Hmmm, oare idealizez lucrurile, deja? Că „pe vremea mea...", că „tineretul de azi...", cum mai răbufneşte câte un bătrân prin tramvai (cu sau fără dreptate)... oricum, nu pot fi obiectiv.

Când văd cât de dur sunt atacate minţile copiilor de acum, prin câte lunete se uită mass-media asta mizerabilă la neuronii lor lipsiţi de apărare, îmi pot închipui că n-o să mai ştie cum îi cheamă nici cu buletinul în mână.

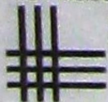
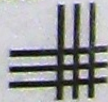
Dacă noi am greşit îndrăgind o anumită concepţie, nu datorită justeţii ei, cât prin talentul scriitorilor care au promovat-o, iată ce frumos creşte acum o generaţie cu Coca Cola în biberoane – uitaţi-i cum învaţă butoanele de la telecomandă, înainte să deprindă vorbirea articulată şi mersul biped!

O dată ce s-a dus visarea adolescenţei noastre, pe unde a trecut SF-ul a rămas doar materialismul. Iar spiritualitatea înfloreşte mai greu în sufletul unor astfel de tineri, în timp ce se agită să se vândă mai degrabă ca sclavi pentru o garsonieră cu chirie.Ăştia suntem noi!

Dar peste vreo 10 ani, noul contingent de tineri flămânzi, proaspăt treziţi, tot de banalul imperativ material, dar nu din SF, ci din „Surprize, surprize"? Luaţi cu japca de pe chat, unde nu au spus sau auzit niciodată nimic important sau adevărat, ei vor face şi mai „frumos"...

Nu ştiu ce anume îi mobilizează pe mulţi dintre cititorii noştri. Cel mai probabil este vorba de oameni ale căror idei rezonează într-o oarecare măsură cu ceea ce oferă această publicaţie. Dar am un îndemn general valabil: *Citiţi doctrina comunistă, citiţi-o şi pe cea legionară, şi fascism, şi democraţie, citiţi cărţi bisericeşti, precum şi romane de propagandă ateistă, citiţi-l pe Karl Marx, şi apoi pe Adolf Hitler.* ***Citiţi cu adevărat, nu parcurgeţi mecanic rândurile. Folosiţi-vă discernământul.*** **Închideţi-vă dracului televizoarele!**

Ştefan Hâncu

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: *"Ce personalităţi legionare de talie naţională cunoaşteţi? Dar de talie mondială?"*

a fost dat de Cosmin Alexandrescu din Ploieşti, 33 de ani, care a câştigat cartea "*Memorii: 1929 – 1989*" – Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Personalităţi legionare de talie naţională:

- Gh. Cantacuzino "Grănicerul" – general al Armatei Române, conducătorul trupelor de grăniceri, erou decorat în primul război mondial cu Legiunea Franceză şi cu Ordinul Mihai Viteazul. Şeful Partidului "Totul Pentru Ţară" (expresia politică a Mişcării Legionare)

- Radu Gyr – poet renumit (autor al volumelor "Cerbul de lumină", "Linişti de schituri", "Corabia cu tufănici", "Poeme de război", "Balade", "Sângele temniţei", "Poezii din închisoare" etc.). Comandant legionar, şeful regiunii Oltenia

- Traian Brăileanu – unul dintre cei mai mari sociologi români, profesor universitar, autor al numeroase studii de specialitate: "Istoria teoriilor sociologice", "Sociologie generală", "Cultura şi politica", "Statul şi comunitatea morală", "Teoria comunităţii omeneşti", "Originile metafizicii", "Sociologia şi arta guvernării" etc., directorul revistei "Însemnări sociologice". Membru al Senatului Legionar şi parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Ţară

- Vasile Cristescu – arheolog, doctor în Istorie, membru al Şcolii Române de la Roma, autorul volumelor "Istoria militară a Daciei" şi "Viaţa economică şi socială a Daciei romane". Comandant legionar, şeful jud. Vlaşca, vicepreşedintele Partidului "Totul Pentru Ţară"

- Lucian Blaga – filosof renumit (opera filosofică: "Trilogia culturii", "Trilogia cunoaşterii"; "Trilogia valorilor", "Aforisme"), poet, dramaturg, academician. Membru al Asociaţiei "Prietenii Legiunii"

- Constantin Noica – filosof renumit. Membru al Mişcării Legionare

- Vasile Militaru – poet renumit (autorul volumelor "Stropi de rouă", "Icoane scumpe", "Cântare neamului", "Fabule", "Vorbe cu tâlc", "Chiot către neamul meu", "Temelie de veac nou", "Curcubeu peste veac" etc.). Simpatizant declarat şi parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Ţară la alegerile din 1937, când legionarii au obţinut locul III pe ţară şi locul II pe Bucureşti (alegeri anulate de Carol al II-lea pentru a-şi institui dictatura personală)

- Ion Găvănescu - doctor în Filosofie, renumit pedagog, profesor universitar de psihologie şi estetică, fondatorul Seminarului Pedagogic, preşedintele Asociaţiei Profesorilor Universitari din România. Membru al Senatului Legionar

- Dimitrie Gerota – medic, academician, creatorul Institutului Român de Chirurgie care îi poartă numele. Simpatizant declarat şi parlamentar pe listele Partidului Totul Pentru Ţară

- Simion Mehedinţi – renumit geograf, renumit pedagog şi conferenţiar recunoscut, profesor universitar al primei catedre de geografie din România, autor al numeroase studii de specialitate. Membru al Senatului Legionar

- Ion Barbu – poet, eseist, publicist, doctor în Matematică, profesor universitar de matematici superioare, membru al Societăţii Române de Ştiinţe. Legionar

- Petre Ţuţea – filosof creştin, doctor în Economie şi Drept, publicist. Simpatizant declarat

- George Manu – unul dintre cei mai mari fizicieni atomişti români, doctor în fizică nucleară la Paris, refuzând o catedră oferită de Marie Curie la Sorbona. Membru al Mişcării Legionare

Personalităţi legionare de talie mondială:

- Nae Ionescu – filosof renumit, gazetar şi orator renumit, profesor universitar, directorul prestigiosului ziar "Cuvântul", aflat printre puţinele personalităţi din România care figurau în Larousse în acea vreme. Simpatizant declarat, membru al Senatului Legionar

- Nicolae C. Paulescu – medic, inventatorul insulinei. Apărător al Căpitanului în procesul cu prefectul de poliţie Const. Manciu, simpatizant declarat al Mişcării, membru al Senatului Legionar

- Mircea Eliade – scriitor, celebru istoric al religiilor, autor de studii, articole şi cărţi de specialitate, precum şi de romane şi nuvele, însumând peste 1.500 de lucrări, fiindu-i dedicate 500 de lucrări omagiale privind opera şi personalitatea sa, doctor Honoris Causa al multor universităţi (din Franţa, SUA, Anglia, Belgia, Argentina). Membru al Mişcării Legionare

- Duiliu Sfinţescu – doctor inginer, o somitate pe plan mondial în domeniul construcţiilor metalice, inovator în stabilitatea elementelor de construcţie, doctor Honoris Causa al Universităţilor din Aachen şi Bucureşti, decorat cu Legiunea Franceză, autor al zeci de lucrări de specialitate. Legionar, membru al secretariatului lui Corneliu Zelea Codreanu

- Sextil Puşcariu – unul dintre cei mai mari filologi români, academician, autor a cca. 400 de lucrări de specialitate, membru al Comitetului Internaţional de lingvistică. Membru al Senatului Legionar

- George Coandă – savant cu renume mondial, care a revoluţionat aviaţia de vânătoare. Membru al Asociaţiei "Prietenii Legiunii".

Alte personalităţi ale epocii - *care însă nu pot fi numite "de talie naţională sau mondială":*

- *prinţul Nicolae de Hohenzollern, membru al Consiliului de Regenţă,* fiul Reginei Maria – simpatizant declarat, a donat legionarilor un teren pe Rarău, unde aceştia au construit o cabană; *Nelu Mânzatu – compozitor renumit de romanţe în perioada interbelică (şi autor al muzicii multor cântece legionare)* - legionar; *Haig Acterian* – actor şi regizor, membru al Mişcării Legionare; *Dragoş Protopopescu* – ziarist, critic literar, scriitor, poet, doctor în Litere la Sorbona - legionar; *Vasile Băncilă* – publicist renumit, eseist, filosof - a fost, de asemeni, legionar; *Const. Iotzu – renumit arhitect,* prof. universitar, care a realizat împreună cu celebrul Ion Mincu numeroase podoabe arhitectonice: Casa Corpului Didactic din Bucureşti, Biserica Sf. Elefterie din Bucureşti, Tipografia Ramuri din Craiova, Biblioteca Centrală din Iaşi, Casa Armatei din Braşov, Hotel Excelsior din Sinaia etc., a fost simpatizant legionar declarat şi, totodată, arhitectul Casei Verzi; *Gurie Grosu, mitropolitul Basarabiei* - simpatizant declarat; *generali ai Armatei Române: Nicolae Dona* (membru al Senatului Legionar); *Nicolae Macridescu* (membru al Senatului Legionar); *Ion Tarnoschi* (membru al Senatului Legionar); *Const. Petrovicescu* (simpatizant declarat devenit apoi membru al Senatului); *Dumitru Coroamă* (simpatizant declarat); *scriitorii Const. Gane* (autorul cunoscutei cărţi "Trecute vieţi de doamne şi domniţe") - simpatizant declarat şi *Gib Mihăescu* (autorul cărţilor "Rusoaica", "Braţul Andromedei", "Donna Alba") – de asemenea simpatizant declarat,

şi mulţi alţii.

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Ce cărţi de istorie a Mişcării Legionare cunoaşteţi?
PREMIU: "Poeme de război" - Radu Gyr.

***

CAMARAZI PIERDUŢI...

Pe data 8 sept. 2008 a încetat din viaţă la Spitalul Universităţii din **Montreal, Canada, ing. legionar GH. STANCIU, în vârstă de 93 de ani, pe numele său adevărat STERE SEMERGIU** sau Semi, aşa cum îi spuneau prietenii, cei care-i cunoşteau adevărata identitate.

De origine armân macedonean din Macedonia bulgărească, ajunge în România cu familia în 1928, unde îşi face studiile până la nivel universitar, facultatea de Construcţii.

Preia conducerea Corpului Muncitoresc Legionar după instaurarea regimului comunist. Urmărit de Securitate, reuşeşte să-şi facă pierdute urmele, luându-şi altă identitate - pe care o va păstra până la sfârşit, pentru a evita complicaţii pentru el însuşi şi pentru familia lui.

În sept. 1948 reuşeşte să se refugieze în Iugoslavia; arestat aici, este trimis sa lucreze la o mină, de unde evadează.

La frontiera Greciei este arestat şi din nou trimis la lucru.

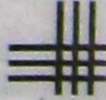
Reuşeşte să ajungă în Franţa şi de acolo în Canada, unde se stabileşte definitiv şi îşi întemeiază o frumoasă familie.

În cadrul exilului românesc se remarcă prin marele ajutor material şi moral dezinteresat pe care îl dă preotului Petre Popescu la realizarea celei mai mari şi mai frumoase Biserici Româneşti pe sol american, Biserica Buna Vestire, fiind, în acelaşi timp, şi preşedintele Consiliului Bisericesc.

Dumnezeu să-l aibă în pază bună!

În fotografie se află Stere Semergiu (în dreapta), alături de bunul său camarad, chemat la Domnul mai devreme, Costa Scoca.

Iancu Perifan, Franta

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU – Florea
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 2425471

ABONAMENTE PENTRU ANUL 2009:

Preţul unui abonament:
— **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
— **70** RON pentru **Europa**;
— **130** RON pt. **Canada, SUA, Australia**.

NOTĂ SPECIALĂ:
Rugăm abonaţii să ne semnaleze dacă nu primesc revista (chiar din luna următoare celei în care nu au primit-o), întrucât au existat anul acesta câteva cazuri în care revista nu a ajuns la destinatar (exclusiv din vina Poştei Române).

Veniamin Cristian – Bucureşti: Ne reproşaţi că nu am scris niciodată de marii sportivi din perioada interbelică care au aderat la Mişcarea Legionară. Nu am făcut-o din motive întemeiate: nici un mare sportiv cu renume, bunăoară campionii europeni de box profesionist Lucian Popescu sau Toma Aurel, nu au purtat cămaşa verde. Dar au fost echipe de fotbal cunoscute care au simpatizat cu Mişcarea. La Braşov, în Divizia Naţională B, acţiona cu succes echipa I.A.R. (Industria Aviatică Română). Preotul Tohăneanu, şeful legionar al regiunii, o susţinea moral şi material. În Bucureşti, în anii '30, Corneliu Zelea Codreanu îndemna membrii Mişcării să susţină echipa bucureşteană Colţea, care activa tot în divizia secundă a ţării. La echipa Sportul Studenţesc, jucătorul Duce Coe, tatăl internaţionalului rapidist Dan Coe, era un susţinător fervent al Mişcării. Echipa oboreana Unirea Tricolor a fost campioana ţării între anii 1940-1941. Şi ea era o echipă legionară, în toamna anului 1940 jucătorii apăreau pe teren cu banderola verde pe tricou şi salutau publicul cu braţul ridicat. Jucătorii talentaţi ca Anghelache sau Boteanu erau înscrişi în Mişcarea Legionară, ca şi toţi sponsorii, cei mai mulţi cârciumari din cartier. Eugen Cristescu, directorul general al Serviciului Special de Informaţii, spunea, mai în glumă, mai în serios: "I-a pus dracul să îmbrace de 3 ori cămaşa verde şi au avut destul de pătimit". Antrenorul echipei oborene Fane Cârjan a fost cel care a plătit cel mai scump opţiunea sa. A fost trimis să lupte în Crimeea pentru "reabilitare" şi şi-a salvat, într-un fel, pielea, şi datorită priceperii sale între ale fotbalului, echipa din Odessa, cu el la timonă, câştigând campionatul local. A scăpat viu din război dar nu şi de represiunea comunistă, întrucât în anii '50 a fost arestat şi închis 6 ani pentru apartenenţa sa la Mişcarea Legionară.

Nicolae Brânduş – Bucureşti: Aveţi dreptate când afirmaţi că despre ministrul de Externe între 1941-1944, Mihai Antonescu, nu s-a scris aproape nimic deşi a dat dovadă de luciditate şi patriotism în acţiunea politicii externe a României. Este cazul istoricilor de astăzi să astupe acest gol, întrucât Mihail Antonescu a fost mâna dreaptă a conducătorului statului, mareşalul Ion Antonescu. În sept. 1941, în plină expansiune germană, el declara caduc Dictatul de la Viena. Acelaşi Mihai Antonescu a întreprins şi alte acţiuni, în intervalul 1941-1944 pe linia sublinierii în mediile diplomatice internaţionale a faptului că România nu considera drept Dictatul de la Viena, că având în vedere acest fapt protestul faţă de consecinţele Dictatului îl vede ca normal, cu atât mai mult cu cât comportamentul ocupantului maghiar faţă de românii din Transilvania de Nord-Est era sălbatic, încălcând angajamentele Ungariei luate la Viena şi că aspiraţia României spre reunificarea teritoriului este o aspiraţie normală, care nu va înceta niciodată. În toate aceste acţiuni ale sale Mihai Antonescu a avut girul lui Ion Antonescu. Mihai Antonescu a folosit toate căile posibile pentru a-i influenţa pe germani în favoarea României în disputa ei cu Ungaria. În vara lui 1941, a avut mai multe întâlniri cu Von Killinger, noul ministru al Berlinului la Bucureşti; permanent a ridicat problema românilor din Transilvania de nord-est şi problema apartenenţei de drept a acestui teritoriu la România. La 9 august, el declara reprezentantului Germaniei: "În arcul Carpaţilor ne-am născut şi aici vom muri, luptând pentru restabilirea drepturilor noastre alături de oricine sau împotriva oricui." La fel s-a întâmplat şi în convorbirile avute cu reprezentantul Reichului la 30 aug. şi 15 sept. 1941. Ca ministru al propagandei, Mihai Antonescu, a înfiinţat în 1941 ziarul "Ardealul", "Organ liber de lupte şi afirmare românească al refugiaţilor şi expulzaţilor din Ardeal", având director pe Anton Ionel Mureşan. Articolul apărut în nr. 30 din 7 sept.1941, în acest ziar, se intitula "Un an" şi, deşi nesemnat, a supărat Legatia Germaniei prin următorul pasaj: *"România unită ne-a dat o concepţie naţională eroică - aceasta nu trebuie să uite tovarăşii noştri de luptă, germanii şi italienii, şi noi ştim că tot numai această concepţie de eroism intransigent ne va repune în drepturile noastre încălcate de nedreptul şi apoliticul Verdict al Vienei"*. Dar protestul împotriva răpirii Transilvaniei de nord-est răzbate în fiecare număr al ziarului "Ardealul", ceea ce l-a determinat pe Von Killinger să adreseze un protest conducătorului ţării în 10 oct. 1941.

În răspunsul său, într-o lungă scrisoare, Mihai Antonescu afirmă cu mai mult curaj: *"Mareşalul Antonescu n-a negociat şi n-a tăgăduit drepturile româneşti înainte de a se angaja loial în prietenie şi în luptă. Nici mie nu-mi trece prin gând să târguiesc azi drepturi. Luptând împotriva Rusiei pentru drepturile noastre sfinte, noi luptând, domnule ministru, în realitate, şi pentru recâştigarea drepturilor asupra Transilvaniei"*. La întrevederea din 26 nov. 1941 cu Ribbentrop, Mihai Antonescu a spus: *"Declaraţia de caducitate pe care am făcut-o n-a fost decât o consecinţă a unei realităţi politice, că acest act nu va putea să rămână niciodată în picioare, pentru că Poporul Român îl va călca în picioare"*. O asemenea poziţie este de admirat; obiectivitatea ne obligă însă să reliefăm şi faptul că Mihai Antonescu a fost bun prieten şi colaborator cu Eugen Cristescu, şeful Serviciilor Secrete, care a contribuit din plin la eliminarea Mişcării de pe scena politică.

Carageani Ion – Constanţa: Ne scrieţi că aţi apreciat modul original de caracterizare a lui Ion Antonescu de către dr. Milcoveanu în interviul din nr. trecut al revistei noastre, şi veniţi cu câteva completări care se adaugă "faimei" că era un personaj incomod şi inflexibil. Mareşalul Antonescu s-a implicat şi în cele mai mici detalii ale vieţii politice, sociale, economice şi militare ale ţării: un exemplu în acest sens este şi Ordinul General nr. 74 din 16 sept. 1943, în care specifica: "ofiţerii şi subofiţerii armatei noastre sunt în general mai graşi decât ai celorlalte armate şi aceasta denotă o lipsă de mişcare şi o hrănire exagerată sau neigienică". În acest sens Ion Antonescu a cerut luarea de măsuri pentru a se stăvili tendinţa generală de îngrăşare a ofiţerilor, precum şi readucerea celor ce depăşiseră limitele, la proporţiile normale. El a preconizat trei metode pentru aprecierea valorii fizice a tuturor cadrelor militare: a) formula "Braca" - limita de obezitate de la 10 kg greutate peste cifra centimetrilor înălţimii (ex.: înălţime 1,65 m, greutate 75 kg = limita inferioară a obezităţii); b) formula "Bauchard" - 5,5 kg greutate peste cifra cm înălţimii pentru cei a căror înălţime este peste 1,70 m; c) formula "Pignet" - limita de obezitate de la 4,5 kg greutate peste cifra cm înălţimii pentru cei cu înălţimea peste 1,75 m. "Se alcătuiesc pentru constatarea obezităţii trei categorii: normali, discutabili şi obezi. Vor fi propuşi şi scoşi din armată cei care depăşesc limitele la toate probele." Până la 1 febr. 1944 trebuiau să fie păsuiţi cei discutabili pentru a-şi lua măsuri de slăbire. Mersul nefavorabil al războiului a făcut ca acest lucru să nu fie aplicat.

Emilian Ghika

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ"
ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu
Nicolae Badea - secretar de redacţie
Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com
5 948485 920039 11